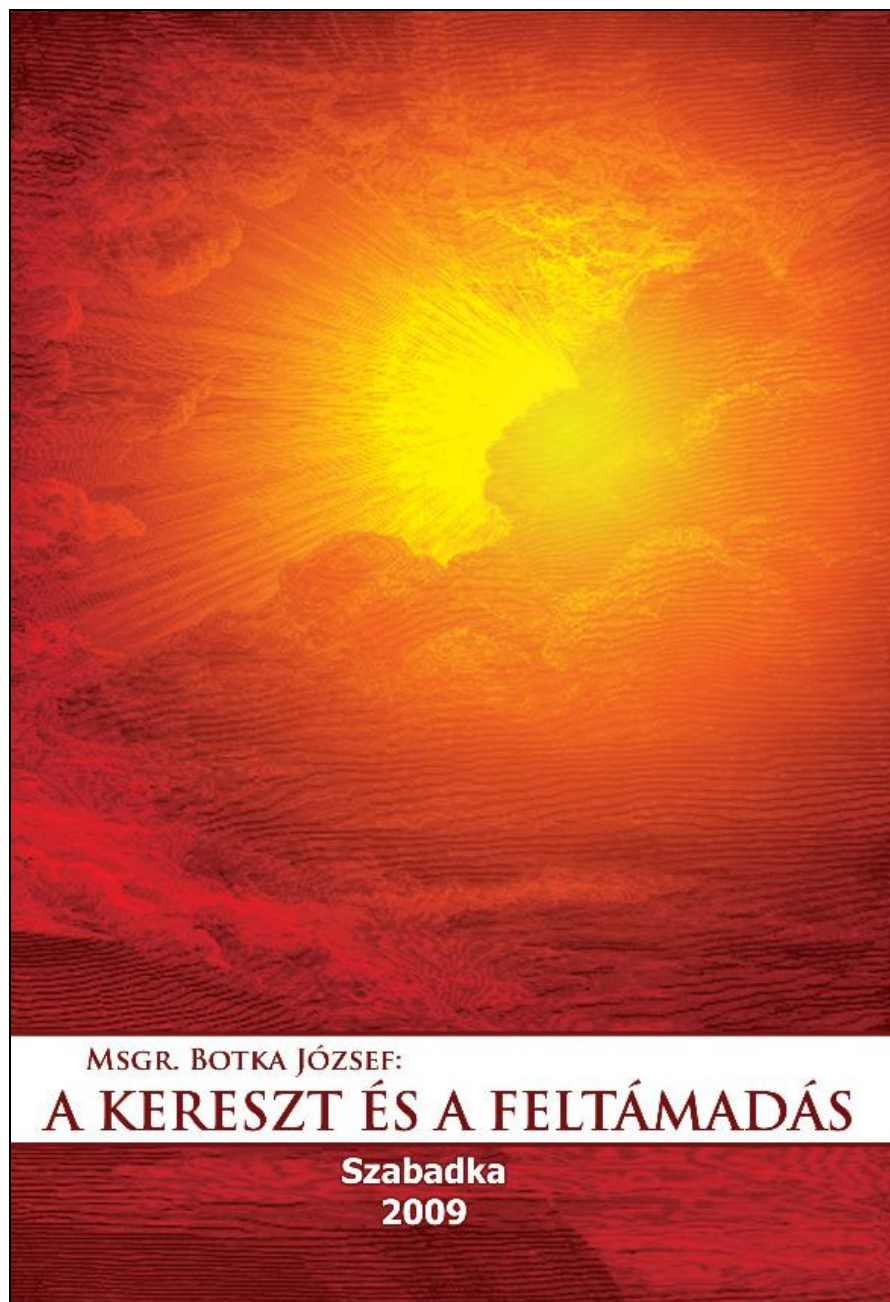

Botka József

A kereszt és a feltámadás

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Impresszum

Msgr. Botka József
A kereszt és a feltámadás

Ne törekedjete a halálba életetek elhibázott útjain,
ne siettesétek romlásotokat kezetek tetteivel!
Mert a halált nem Isten alkotta,
ő nem leli örömét az élők pusztulásában.
Hisz mindent azért teremtett, hogy legyen,
és a világ teremtményei az üdvösségre szolgálnak.
Mert az igazság halhatatlan. (Bölcs 1-2)

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című könyv elektronikus változata. A könyv 2009-ben jelent meg Szabadkán, a szerző kiadásában. Az elektronikus változat a szerző engedélyével készült. A könyvet lekipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más jog a szerzőé.

Tartalomjegyzék

Impresszum.....	2
Tartalomjegyzék.....	3
Előszó.....	5
I. rész: Történelmi vonatkozás – Krisztus második keresztre feszítése.....	6
1. Isten-hiányban szenvedő világ.....	6
2. A sátán a földön.....	6
3. A két világ ütközőjén.....	7
4. Marx – Kolping.....	8
5. Előrejelzések – Mária-jelenések.....	8
6. Lenin (1870–1924).....	9
7. Hitler (1889–1945).....	10
8. „Ég már Párizs?”.....	11
9. Sztálin (1879–1953).....	11
10. II. János-Pál pápa.....	12
11. Szex-forradalom.....	14
12. A kereszténység nem emberi intézmény.....	15
13. A céltalan emberiség.....	16
14. A céltalanság szedi áldozatait.....	17
15. Gyere, Kis Jézus!.....	18
16. Az Isten-hiány felfedezése.....	18
17. A bűnbocsánat.....	19
18. A szimmetriák és a szélsőségek.....	20
19. A szellemi lét győzelme.....	21
II. rész: A feltámadás.....	23
1. A teremtés rendkívüli értelmi befektetést igényel.....	23
2. A fény éltető ereje.....	24
3. A holt anyagból élet.....	24
4. Az emberi faj.....	25
5. A feltámadás.....	25
6. Az egyház feltámadása.....	26
7. Az ima.....	28
8. Az Eukarisztia.....	28
9. A világ feltámasztása a szeretetszolgálatban.....	29
10. Hogyan viszonyul a világ a nincstelenekkel szemben?.....	30
11. Az első iskolákat az egyház alapította.....	31
12. A kórházakat az egyház alapította.....	31
13. A kereszt a világban.....	32
14. A kiskorú bűnöző a bíróság előtt.....	33
15. A rossz a hitetlenség talaján élőszködik.....	34
16. Keresztény karitászok.....	35
17. Az amerikai pénzember.....	36
18. A gazdag gyáros evangéliumi szegénysége.....	36
19. A szeretet a jövő dimenziója lesz.....	37
20. Az evangéliumi szeretet a húsboltban.....	38
21. Imádkozzál és dolgozzál.....	38
22. Az olaszországi börtönök.....	39

23. A hit győzelme	39
24. Az örök feltámadás	40
25. A kollektív egység az Univerzummal	41
Irodalom.....	42

Előszó

Egyszer valaki a következő hasonlatot mondta el nekem az abszolút szó értelmezéséről. „Képzeld el egy ablak nélküli sötét szobát. Egy abszolút felfogású ember éjnek idején bejön, és itt a vaksötétben zavarász egy nem létező feketemacskát.”

Eszembe jutott a hasonlat a 20. század világháborúinak drámájával kapcsolatban, amelyet ateizmus korának is neveznek. Meghirdették, hogy Isten nem létezik, de azért üldözik. A nevét is törölték az iskolai tankönyvekből, megszüntették a hitoktatást. Mindez kevés volt. Elindult a templomrombolás, ikonok, szentképek és keresztetek megsemmisítése, papok és hívek üldözése. Milliók kerültek börtönbe és tömegsírokba. Furcsa viselkedés. Valaki nem hisz Istenben, de nem tűr maga mellett egy másik embertársat. A szenthelyek is útban vannak, Isten nevét sem akarja hallani, de legtöbbször mégis ő emlegeti a káromkodásban. Egész sereg érthetetlen eljárás. Ha nincs Isten, akkor miért üldözni őt, vagy azokat, akik hisznek benne? Ha nem volt Jézus Krisztus, mert szerinte mesebeli lény, miért szegezte a papokat, vagy a híveket keresztre?

A világtörténelem legkegyetlenebb vallásüldözéséről beszélhetünk a 20. század háborúiban. Ez azonban egyben a legnagyobb tanúságtétel is, mert a hitet a mai napig megőriztük és a legnagyobb hősiességgel továbbítjuk a jövő nemzedékhez. Senkinek sem jutna eszébe harcolni egy kitalált ellenség, vagy nem létező személy ellen. A vallás fegyvertelen, védtelen közösség, nincs ok tőle félni, életet, vagy vagyont tőle féltetni. A fegyverfogók egymás ellen is harcoltak (Hitler és Sztálin mindkettő istentagadó és egyházüldöző).

Végül is elcsitult a harc, az üldözők is eltűntek a földről, mint ahogyan az üldözöttek is. Az Isten és a kereszténység azonban megmaradt. Azóta az egyház nagy eredményeket ért el a világ újjáépítésében, a megbocsátásban és a szeretetszolgálat gyakorlásában. Némelyek szerint az egyház még sohasem mutatkozott ennyire aktívnak a szeretetszolgálatban, mint ma. A „keresztre feszítés” után rövid áttekintést nyújtunk a „második feltámadásról”.

Jézus azt mondta: „Én veletek maradok a világ végezetéig!” (Mt 28,20)

I. rész: Történelmi vonatkozás – Krisztus második keresztre feszítése

1. Isten-hiányban szenvedő világ

Egy világhírű egyetemen a tanár felteszi a kérdést hallgatóinak: „Vajon mindent, ami csak létezik, Isten teremtett?” Egy jelenlevő válaszolt: „Igen!” A tanár megismétli: „Tényleg mindent Isten teremtett?” „Igen!” – mondta ugyanaz a hallgató. Ekkor a tanár felveti a gondolatot: „Ha Isten teremtett mindent, akkor a rosszat is ő teremtette? Ennek alapján mondhatjuk, hogy Isten is rossz.” A fiú erre a kihívásra elhallgatott, de kis idő múlva ismét megszólalt: „Tanár uram, kérdezhetnék én is valamit?” „Természetesen!” – mosolyogta el magát a tanár. „Kérdezném, létezik-e hideg?” „Na, hallod! Milyen kérdés ez?” Erre a jelenlevők hahotába törtek ki. A fiú azonban nyugodtan folytatta: „Valójában a hideg nem létezik. Ha jól megfontoljuk, akkor a fizikai törvények szerint az abszolút nulla csak a melegnek a hiányát mutatja ki. Ezen a hőmérsékleten az anyag és a mozgás képtelen ellenállást kifejezni. Minden test, vagy tárgy a maga módján érzékeli a környezetváltozást, vagy energia-átvételt. A hideg valójában nem létezik. Az ember ezt a szót csak kitalálta arra az esetre, amikor azt akarja kifejezni, hogy nem elégséges a meleg... Tanár Uram, létezik-e sötétség?” „Persze!” – válaszolta a tanár. A fiú folytatja: „A sötétség ugyanúgy nem létezik, az csak a fény hiányát jelenti. A fizikában a fényt tudjuk vizsgálni, a sötétséget nem. Newton módszerét alkalmazva a fehér fényből töréssel sok színt kapunk. Ezt a sötétséggel nem tudjuk tenni... A sötétséget nem tudjuk mérni. Ám a fény egyetlen sugara is megtöri a sötétséget és megvilágítja azt. Hogyan is lehetne megmérni, milyen sötét a világűr? Hát úgy, hogy megmérjük a fény erősségét, amit ad. Ugye, ez így helyes? A sötétség egy szó, amelyet az ember kitalált, hogy körülírhasa mi történik akkor, ha nincs fény. Végül megkérdezném Tanár Uram, létezik-e rossz a világon?” „Persze!” – válaszolt a tanár. „Hiszen látjuk, hogy az ember milyen embertelen a másikkal szemben!” A vitázó még egyszer megszólalt: „Uram, valójában a rossz nem létezik, legalábbis önmagában nem. A rossz csak Isten hiánya, hasonlóan, mint a hideg és a sötétség esetében. Ez csak olyan kifejezés, amivel az ember azt szeretné mondani, hogy valahol kevés van Istenből, vagyis valahol hiányzik az Isten. Ő azonban nem teremtett rosszat. A rossz annak az eredménye, hogy az emberek hiányában vannak Isten szeretetének. Isten jósága, szeretete, ajándék a szívekben. Úgy, mint amikor felkapcsoljuk a villanyt, vagy pedig kizárjuk a hideget.” A tanár megadta magát, és szótlánul ereszkedett a székbe. Az egyetemi hallgató Albert Einstein volt, a modern fizika egyik legnagyobb alakja.

+++ A teremtés befejezetlen, hosszú szintézis, bölcs isteni terv. Örökös jószág-telepítés a földön. Az értelemmel rendelkező lények felfedezhetik a világukban a még meg nem valósult jókat. Ez nemcsak a világ, de az önképzés belső területei is. Az ember, mint Isten munkatársa hivatott arra, hogy meglássa úgy önmagában, mint a világában, hol lehet még a jót építeni. Ezzel lehet kiszorítani a rosszat a környezetből.

2. A sátán a földön

„Nagy harc támadt a mennyben. Mihály és angyalai megtámadták a sárkányt. A sárkány és angyalai védekeztek, de nem tudtak ellenállni, s nem maradt számukra hely a mennyben. Levették a nagy sárkányt, az öskígyót, aki tévútra vezet az egész világot. A földre vetették,

s vele együtt letaszították az angyalait is... Jaj a földnek és a tengernek, mert oda szállt le az ördög nagy haragjában. Tudja, hogy kevés ideje van hátra.” (Jel 12,7-12)

A kigyó így szólt az asszonyhoz: „Semmi esetre sem fogtok meghalni. Isten jól tudja, hogy amely napon erről a fáról esztek, szemetek felnyílik, s olyanok lesztek, mint az istenek, akik ismerik a jót és a rosszat. Az asszony látta, hogy a fa élvezhető, tekintetre szép, és csábít a tudás megszerzése. Vett tehát a gyümölcséből, megette, a férjének is adott, aki vele volt és az is evett belőle. Erre felnyílt a szemük.” (Ter 3,4-7)

„Minden ókori nép hagyományában megvan ez a Paradicsomlegenda, amely szerint volt egy kor, amelyben gondtalan boldogságban élt az ember, csak egyet nem volt szabad tennie: megízlelni a Tudás fájának gyümölcsét. Mikor pedig nem tudott ellentállni a kísértésnek, letépte az almát. A büntetés az volt, hogy kiűzték a Paradicsomból, s attól kezdve verejtékes, nehéz munkával kellett megszolgáltatnia az életért. Nem nagy merészség kellett hozzá, hogy megfejtjük ennek a legendának a szimbólumát. Talán már egyszer elkövetkezett az idő, amikor az emberiségnek rendelkezésre állt az atomok kimeríthetetlen energiakincse és ennek a szomorú emlékét őrzi a legenda.

Miért is találták volna ki a civilizáció legkezdeté előtt a Tudás Fájának különös tilalmát? Miért gondolták volna őseink azt, hogy a tudás és a boldogság nem fér meg egymással? ... Ma például azt kell hinnünk, hogy ott állunk másodszor is a Paradicsom kapujában.” (Sztrókey Kálmán: A természet titkai nyomában, 260)

3. A két világ ütközőjén

Jézus eljöttkor már egy bizonyos elanyagiasodott világgal találta magát szembe. Római császárok gazdagsága és valami kétmillió rabszolga ellentétei osztották meg a kort és a felfogásokat. Meg kellett győzni az embert a helytelen anyagias felfogásról. Könnyű volt megnyerni az evangéliumi szegénységgel a nincsteleneket, ám a gazdagok ellene fordultak. Inkább kellett meghaljon Isten Fia a kereszten, minthogy a világ alapvető változásokat elfogadjon. Jézus felkínált egy mennyei, lelki életformát, egy isteni szeretet-rendszert, ám háromszáz évi keresztényüldözés volt erre az első válasz. Sokáig tartott a világ ellenkezése, amíg a kereszténység nyomán bizonyos értelemben elindult az emberiség átnevelése, megszeliődése. S ekkor betört a nagy találmányok kora, a gépek helyettesítették az embert. Egyesek nagyobb jövedelemhez jutottak, mások munka nélkül maradtak. Az anyagiak aránytalan elosztása és a létért való küzdelem egyre inkább a földi javak megszerzésére irányította a figyelmet. Az újszerű anyagelvű szellemi áramlatok csak felfokozták a feszültségeket.

A 19. század filozófiája arra az életszemléletre ösztönzött, hogy az élet csupán fizikai lét, a Teremtőbe vetett hitet helyettesíti az új keletű szellemi áramlat, a darwinizmus. Nietzsche, a német filozófus Istent káromló szavakkal kijelentette, hogy új teremtőre van szükség, az ember az evolúció része, amely által Istenhez hasonló „szuperman” lehet. XIII. Leó pápa 1884-ben „Humanus genus” címmel enciklikát írt, amelyben feltárja, hogy a szabadkőművesek az ördög eszköze. Ez eredetileg kereskedelmi társulás volt a középkorban, de hamarosan a materializmus és a humanizmus megszemélyesítő szervezetévé alakult. Franciaországban az ország asztronómusai, matematikusai, politikusai nyíltan hirdetni kezdték az elvilágiasodott (szekularizálódott) emberközpontúságot, és csatlakoztak a szabadkőművesekhez. Lourdes-ben a helyi kormány lefoglalta és az „ész templomává” alakította az egyik plébániatemplomot. Németországban is gyorsan terjedt a szabadkőművesség. Befolyásolták a nemzeti politikát. Az „Illuminati” (felvilágosultak) szervezete már 1776 óta szakadásokat szított. Ez a szervezet hívta létre a francia forradalmat. New Yorkban megalakították azt a bizottságot, amely később Karl Marxot pénzzel támogatta, milliókat adott Leninnek, hogy megteremtse Oroszországban a szocializmust. 1890-re

Franciaország liberális kormánya lefoglalta az egyház tulajdonát és megszakította a diplomáciai kapcsolatot a Szentszékkel. A vallásoktatást szigorú kormányellenőrzés mellett engedélyezte. Így alakult a világhelyzet, amely előkészítője lett az elvallástalanodásnak és a keresztényüldözésnek. Az elfelejtett térség felgazlik, a lelkek világában tönkreteszi az evangéliumi vetést. A sátáni erők felfedezték az elkereszténytelenedett környezetet, az Istenhiányt a világban, amelyet később világproblémává növesztettek. Különös visszhangra talált ez orosz környezetben, ahol az ortodox egyház nagybirtok rendszere irigylést keltett.

4. Marx – Kolping

Marx Károly 1818-ban született. Az 1848-as németországi forradalomban a munkásosztály vezetőjeként jelent meg. A tudományos szocializmus és a dialektikus és történelmi materializmus megalkotója. Az anyagi javak elosztását harc által, erőszakkal akarta elérni. Ugyanabban a városban élt Kolping, aki keresztény elvek alapján, békés módon akarta a szociális problémákat megoldani. A gépek megjelenése miatt munka nélkül maradt fiatalokat összegyűjtötte, és átképzésükről tárgyalt. Amikor Marx meghallotta, hogy némely munkása az egyházi összejöveteleken is megjelent, megtiltotta nekik az együttműködést. Itt kezdődött a szakadás a két mozgalom között.

Kolping 1813-ban született Kerpenben pásztor fiaként, negyedik gyermek volt a családban. Cipész mesterséget kezdett, később azonban papnak tanult. 1845-ben pappá szentelték. A városban az ipari forradalom idején 1846-ban Johann Breuer tanítóval megalapította a Katolikus Legényegyletet. 1849-ben pedig az egész világra kiterjedő Kolping szövetséget. 1865-ben már 418 szervezet volt 24 ezer taggal. A szervezet ma is fennáll és körülbelül 50 országban működik. Békés úton, keresztény alapon próbálják a munkásság problémáit megoldani. „Imádkozzál és dolgozzál” elven segítenek a lemaradottakon, a munkanélkülieken és szervezik a fiatalok átképzését, vagy továbbképzését. Szép eredményeket értek el már vidékünkön is. Dicséretes és minőséges a munka, amelyet végeznek. Lelkiismeretesek az ügykezelésben, az evangéliumi elvek gyakorlásában. Több helyen a legjobban szervezetteként ismerik őket és dicséretesek. Ismerek olyan fiatalokat, akik ingyen szántják a földjét néhány leszerelt idős földművesnek.

Marxról M. Brown ezt írja: „Furcsa elhinni, hogy a gonosz erők befolyásolják a világ eseményeit. Azonban sehol sem volt nyilvánvalóbb a kapcsolat a sötét erőkkel, mint éppen a szocializmus nagy alapító atyja, Karl Marx esetében. Ő maga úgy írt a sátánról, mint barátjáról. Nyilvánosan támogatta az ateizmust, a vallást pedig „a nép ópiumjának” nevezte. Marx így ír: „Pokoli köd terjed és elárasztja elmémet, szinte örületes, a szívem egészen átalakul. Látod ezt a pallost? A sötétség fejedelme adta nekem. Ez az idő felett is győz és jeleket ad nekem. S én nyugodtan mindörökké járom a haláltáncot.” („A játékos” c. versében) „A sápadt hajadonban” az alvilágot saját célkitűzésének nevezi. „A mennyet elveszítettem, jól tudom. A valamikori Istenhez hű lelkem a pokol számára kiválasztatott.”

+++ Csak a Jó méltó az emberi élethez. A teremtés alaptétele ez. Az erőszak rombol. A Teremtő nem szolgáltathatja ki a világot felelőtlen játéknak, egyéni érdekeknek, feltűnést kereső kalandoroknak, a bűnözők kénye-kedvének.

5. Előrejelzések – Mária-jelenések

Egy mélyen hívő amerikai újságírónak, Michael H. Brown-nak az az ötlete támadt, hogy jó lenne felkeresni azokat a helyeket, ahol az utóbbi évtizedekben Mária jelenések voltak és jövődölések hangzottak el az emberiség jövőjéről. Széles körökben megállapítást nyert, hogy több mint 300 említésre méltó Mária-jelenés történt az elmúlt évszázad során. A

jelenések igencsak valamilyen háborús, vagy katasztrofális eseményt megelőzően érkeztek. Meglepő hasonló célzást találtunk a Jelenések könyvének szövege és a Mária-jelenés dátuma között, amely Fatimában történt.

„Az égen nagy jel tűnt fel: egy asszony, öltözete a Nap, lába alatt a Hold, fején tizenkét csillagból korona... Egy másik jel tűnt föl az égen: egy vörös sárkány, hét feje volt és tíz szarva, s mindegyik fején korona. Farkával lesöpörte az ég csillagainak egyharmadát és földre szórta.” (Jel 12,1-3) A fatimai jelenések a portugál keresztényüldözésből erednek, de az egész európai helyzetre vonatkoznak.

1917. május 5-én XV. Benedek pápa ezzel a könyörgéssel fordult az ég felé: „Máriához, aki a kegyelem anyja, szálljon fel a szeretet könyörgése a föld minden sarkából... hogy felkavart világunk nyerje el a békét, amelyért könyörgünk...” Nyolc nappal később, május 13-án azon a helyen, ahol a 10 éves Lúciának, a 9 éves Ferencnek és a 7 éves Jácintnak látomása volt, Szűz Mária ismét jelentkezett: „Azért jöttem, hogy megkérjelek titeket, hogy jöjjetek ide hat egymást követő hónap tizenharmadikán ugyanebben az órában. Naponta imádkozzatok a rózsafüzért a háború befejezéséért és a békéért.” Az utolsó jelenésre, 1917. október 13-ra, már hatalmas néptömeg érkezett egy rendkívüli méretű csaknem természetfeletti viharban, ítéletidőben. Olyan volt, mintha a sátán elszabadult volna és egyetlen fújással akarná elpusztítani egész Európát. Különös, hogy éppen Szibéria mélységéből, sötétjéből indult és végigvonult az egész kontinensen. Az eső elöntötte a vidéket, sárossá változtatta az utakat, de mindez nem tartotta vissza az embereket és nem állította le a suttogásokat, hogy a szabadkőművesek bombát terveznek robbantani Mária jelenésének pillanatában. 50-70 ezer zarándok gyűlt össze a Cova da Iria néven ismert helyen. Kora délután, amikor Lucia és két unokatestvére eksztázisba esett, a felhők hirtelen szétváltak és Lucia meglátta a fehérbe öltözött Asszonyt és mellette a gyermek Jézust tartó Szent Józsefet. Mialatt ez történt, a Napot mintha egy korongféle takarta volna el, de úgy forgott, mint egy tüzes gömb. Mozgás közben elképesztő méretű karmazsinvörös sugarakat lövellt, amelyek zöld, vörös, narancs színű, kék és ibolyaszínű visszfényt festettek az arcokra. Legalább háromszor megperdült és megrázkódva, cikkcakkban lefelé kezdett zuhanni, mintha el akarná pusztítani a földet. A nép rémülve kiáltozott: „Meghalunk! Itt a világ vége!” Ezután a Nap visszatért eredeti helyzetébe. A tömeg meglepetten vette észre, hogy elázott ruhájuk pillanatok alatt megszáradt. Szűz Mária állítólag kegyetlen háborúkra hívta fel a figyelmet, amelyek a huszadik században bekövetkeztek.

+ + +

Ugyanabban az időben a vihar végigvágatott egy finnországi kunyhó felett is, ahonnan egy hiúzzsemű ember, akit Leninnek hívtak, elindult száműzetésből Szentpétervárra, ahol már elvetette a forradalom magvait, hogy néhány héten belül megkezdje munkáját. El akart törölni egy régi világot. Az első világháború ugyan a jövődölések szerint nemsokára végetért. S akkor elindult: Lenin, Hitler és Sztálin. Erre készítette elő a világot a fatimai jelenés. (M. H. Brown)

+ + + Az elvakult világnak már nem marad más, mint Isten rendkívüli figyelmeztetésének a jele. A hitetlennek azonban az sem sokat jelent.

6. Lenin (1870–1924)

Vlagyimir Iljics Lenin a Szovjetunió Kommunista Pártjának és a világ első szocialista államának alapítója, a nemzetközi munkásmozgalom vezetője. 1895-ben forradalmi szervező munkája miatt bebörtönözték, majd száműzetésre ítélték. 1903-ban alapvető szerepe volt az első forradalom marxista pártjának (bolsevikok) létrehozásában. 1917-ben emigrációjából

visszatérve irányította a forradalmi mozgalom szervezését, győzelemre vitte a felkelést és a polgárháborúban a forradalom védelmét. Lefektette a szovjet állam alapelveit. (Kislexikon)

Finnországi száműzetéséből három napra az utolsó fatimai jelenés után érkezett vissza Lenin Szentpétervárra, nagy sűrű paróka és szemüveg álcája alatt. Barátjának azt mondta: „Igazi forradalmárok vagyunk, mi el fogunk pusztítani mindent, de a romokon felépítjük a mi templomunkat.” Nemsokára ezután a Szovjetunióban minden középületben afféle kis házi oltár, egy asztal díszelgett Lenin képével, Marx és Engels képe mellett. Mintha csak Jézust akarná utánozni és lerombolt oltárait helyettesíteni. Lenin már ötödikes korában letépte a keresztet a nyakából, leköpte, majd a szemébe dobta. A hatalom átvételét követően (1918-20) legalább két millió ellenzékít gyilkoltak le, közöttük több mint ezer püspököt és papot és további milliókat a polgárháború során és az azt követő felkelésben. Becslések szerint 1914-1920 között mintegy 20 millió embert. 1921-1922-ben éhínség volt. Az áldozatok száma ismét milliókra tehető. Lenint állítólag Sztálin felesége mérgezte meg 1924-ben (Brown).

+++ A jó nem helyettesíthető rosszal. A szeretet nem váltható fel gyűlölettel és erőszakkal. A teremtés nem folytatódhat rombolással. Egy jobb világ kiépítése nem vezethető le egy előzetes világpusztításból. A háború nem orvoslás, nem megoldás.

7. Hitler (1889–1945)

Az Új Templomosok elnevezésű társulat a horogkeresztet tűzte a zászlójára. Ez a szervezet volt a náci-mozgalom előfutára. Alapítójuk találkozott a 20 éves Hitlerrel, aki élénken érdeklődött a démoni vallás iránt. Bár világi életrajzírói nem említik, Hitlert mélyen átitatta a fekete mágia. Saját nyilatkozata szerint okkultista volt. Erős jelek utalnak arra, hogy már ifjú korában démonok tartották birtokukban. Hangot hallott, hogy ő „Németország Messiása!” A Hofburg Múzeumban „Longinus lándzsája” előtt megdöbönt és démoni extázisba esett. A hagyomány szerint ez volt az a lándzsa, amelyet Longinus centurio Krisztus oldalába szúrt, mielőtt levették volna a keresztről. Hitler önvallomása szerint egy démon jelent meg neki a múzeumban. „Megilletődve ajánlottam fel neki a lelkemet, hogy legyek akarátának a teljesítője.”

Említésre méltó, hogy a belgiumi (Banneaux és Bauraing, 1932. november 29.) Mária-jelenés után, amelyben figyelmeztetés hangzott el a világ számára, Hitler lett 1933. január 30-án a szomszédos Németország kancellárja. Ez három hónapra a jelenés után történt. Hitler megkövetelte, hogy a német iskolások a Miatyánkhhoz hasonlóan imát mondjanak a tiszteletére. Ezzel Jézussal tette magát egyenrangúvá. 1938. január 28-án a New York Times-ban megjelent egy cikk: „Északi fény rémíti Európát”. A következő héten, 1938. február 4-én Hitler átvette a hadsereg főparancsnokságát. Egy hónappal később megszállta Ausztriát. Megérkezése után Bécsben betört a kíséretével a Hofburg Múzeumba és magához vette ifjúkorában megcsodált Longinus lándzsáját. Ezután kitört a világháború, amelyben legalább ötször annyi ember pusztult el, mint az első világháborúban. Hitler kiirtotta az európai zsidóságot és cigányságot. Egymás után szállta meg az országokat, végül megtámadta a Szovjetuniót. 1942–43-ban azonban a szovjet hadsereg feltartóztatta a német inváziót a Don kanyarnál. 1944. október 13-án a szövetségesek már Nürnberget bombázták és a főhadiszállást romhalmazzá verték. A következő év tavaszán a romok között kutató amerikai csapatok megtalálták Longinus lándzsáját. Ezzel befejeződött a háború. A lándzsa megtalálásának pontos ideje 1945. április 30., délután 2 óra 10 perc. Ebben a két órában követte el Hitler az öngyilkosságát és ez a sátánizmus évi főünnepének délutánján következett be, amelyet ők „a Walpurgis-éj” néven emlegetnek.

A Mária-jelenés szerint a sátán az egész bolygó megsemmisítésén fáradozott. Későbbi magyarázat szerint a démoni szándék nem annyira a nemzetek ellen, mint általában véve az

ember gondolkodása ellen irányult. Amerika exportálta a paráznaságot, Moszkva az istentelenséget. Ezek után az ateizmus és a hedonizmus hatalmas erővel támadt az emberiségre. Azonban az egész világon dühöngő szellemi harc sokkal rosszabb, mint a tényleges háborúk, mert ez az egész emberiség életét célozta meg. (Brown)

8. „Ég már Párizs?”

1969-ben Párizsban az Irgalmas Nővérek templomában a rue de Bac 140, miséztem. Catharina Labouré nővérnek 1830. július 18-án itt jelent meg a Szűz Mária. Ez a francia forradalom után történt, az okkultista „racionalista” korszak kezdete előtt. Franciaországban és az egész Európában a lázadó szellemiséggel megfertőzött politikusok éppen azon voltak, hogy a természetfeletti hitet olyan hittel helyettesítsék, amely kizárólag anyagi. Ezt naturalizmusnak, vagy materializmusnak nevezték. Ez kitűzte céljaul, hogy számúzi a vallást, és azt nem vallásos hatalmi rendszerrel helyettesíti. A Mária jelenés utasítást adott Catharina nővérnek, hogy készíttessen érmet a látottak alapján, amely azóta „csodásérem” néven ismert. A nagy összecsapás kezdetén ez jelezte, hogy sötét korszak várható.

Az üvegekoporsóba helyezett nővér holtteste teljes épségben megmaradt, a jelenések oltárán volt, amelyen misézhettem. Naponta 150 mise is volt ebben a templomban, a világ minden tájáról odazarándokoló papok részéről. A földim, a Szent Vince rendbeli nővér elmondta:

„Annak idején Hitler kiadta a parancsot, hogy Párizs történelmi műemlékeit és más értékes épületeit robbantsák fel. A városparancsnok látva, hogy Hitler elveszíti a háborút, halogatta a parancs végrehajtását. Erre a Führer stukákkal akarta tönkrevetni a várost. 1944 augusztusában öklével verte az asztalt és ordítva kérdezte vezérkari tisztjétől: „Ég Párizs? Tudni akarom! Igen, vagy nem? Ég már Párizs?” Végre elindultak a stukák, a háború rémei. Előtte való napokban a francia ellenállási mozgalom egyik pilótája belépett ide a nővérek zárdájába és kérte őket, imádkozzanak, de sokat, hogy a város megmeneküljön, és ha lehet, adjanak neki mennél több „csodásérmét”. A pilóta az érmekeket az ellenállási mozgalom egyik repülőjéről a város körül nagy koszorúban leszórta. Valami 300 nővér imádkozott a terv sikeréért. Ezen a körön nem hatolt át egyetlen ellenséges vadászgép sem. A mozgalom Párizstól 100 km távolságban a stukákat feltartóztatta egy szabad téren. Nem tudtak megküzdeni az akkori legmodernebb harci gépekkel, de jól elhúzták az időt. A bombázók végül is belátták, hogy már nem lesz elég üzemanyaguk a visszatéréshez. Ezért ott helyben leszórták a bombákat, ahol valójában nem tettek kárt és visszatértek a bázisukba.” Megbámultam Párizs 33 legszebb templomát, a királyi palotát, a híres történelmi múzeumokat és értékes kultúr emléképületeket, amelyek mind csodálatosan épségben maradtak.

9. Sztálin (1879–1953)

A Szovjetunió Kommunista Pártjának vezetője, 1922-től központi bizottságának főtitkára. 1941-től a Népbiztosok Tanácsának elnöke. A II. világháborúban az Állami Honvédelmi Bizottság elnöke és a Vörös Hadsereg főparancsnoka. 1942-43-ban a szovjet Don-kanyarban bekerítette és megsemmisítette a 6. német hadsereget. (Kislexikon)

1932–33-ban Sztálin le akarta törni az ukrán nacionalizmust, a gabonakészletüket Oroszországba hurcolta. Ezzel rettenetes éhínséget idézett elő. Termésüket elrabolták, nyájaikat elhajtották. Egész falvak elnéptelenedtek. A holttestek halomra rakva heverték, „emberhús” feketepiac is létezett. A hadműveletek áldozatainak száma 14,5 millió lehetett.

A Szovjetunióban a németországinnál is nagyobb méreteket öltött a vallásüldözés. Az első világháború előtt közel 50 ezer ortodox templom és 25 ezer mecset, több ezer zsinagóga,

protestáns és buddhista templom volt. 1980 körül, amikor Gorbacsov került hatalomra, mindössze 4 ezernél kevesebb volt már, de ezek között egy katolikus sem maradt. 1934-ben elpusztították a kijevi híres Szent Mihály székesegyház aranykupoláját, más templomokat bulldózzal leromboltak, magtárrá alakítottak, vagy ateista múzeumot rendeztek bennük. Értékes ikonokat semmisítettek meg, harangtornyokat romboltak le.

Becslések szerint Sztálin 20 millió embert gyilkoltatott meg. A harctereken további 10–12 millió esett el. Ezekhez az adatokhoz csatolhatjuk a vasfüggöny mögötti egyházüldözést és akkor beszélhetünk Krisztus második keresztre feszítéséről egyházában.

1945. április 11-én a keleti rítusú Josyf Slipyj bíborost valamennyi püspökével letartóztatták, egy éven belül több mint 800 papja követte a fogságba. Moszkvában eltörölték a keleti rítust és erőszakkal beolvasztották az Orosz Ortodox Egyházba. Gorbacsov hatalomra kerüléséig öngyilkos vállalkozásnak számított a katolikus vagy baptista vallás gyakorlása Ukrajnában. Az apácákat meggyilkolták, vagy Szibériába küldték, a papokat kiherélték, keresztre feszítették. Teodor Rozsa püspököt a kórházban megmérgezték. A papokat a gyóntatásért börtönbe vetették, ha a szerzetes valakinek vallási tanácsot adott, legalább három évi börtönre számíthatott. Átlagosan az ítéletek tíz évre szóltak. A Gulágon félmeztelenül kellett állniuk a fagyos levegőben. A román börtönökben székletet kellett enniük. 1950-ig csak Ukrajnában 4119 katolikus templomot pusztítottak el, vagy adtak át az ortodoxoknak. A szabadlábbon levő papok faluról-falura járva, erdőkben, pajtákban, elsötétített otthonokban titokban miséztek. A második világháború alatti megtorlások áldozataival együtt összesen 50 millió szovjet ember halhatott meg erőszakos halállal.

Magyarországon ezrével kerültek a papok és nővérek börtönbe. Számtalan sok ott vesztette életét. Az egyházi iskolákat egy-két kivétellel bezárták, az épületeket államosították. Mindszenty bíboros is börtönbe került és nagy zaklatásokban volt része. Pannonhalmán egy nyugdíjas papi otthon nyílt a legképzettebb papok és tanárok részére, akiket kizártak az iskolából és nem taníthattak. Az egyik pap kántorként szerepelhetett, de nem volt szabad miséznie. A szegedi Miasszonyunk rendbeli nővéreket, szám szerint 150-et, tehergépkocsikba zsúfoltak, egy tanyára vittek és földműves munkára kényszerítettek. Lengyelországban ugyanezen rendbelieket, 150 nővért kivégeztek.

Nagybecskereken, Versecen a Miasszonyunk nővérek épületét elvették, a nővéreket, 26 személyt a református egyház egy termébe zsúfolták be. Jugoszláviában leromboltak 4314 templomot, 186 papot kivégeztek és 519-et elűztek.

Csatoljuk ezen adatokhoz a távolabbiakat. Mao Ce Tung vörös Kínájában, vagy Kambodzsától Etiópiáig, valami 50 milliót végeztek ki. Olyan évszázad tárul elénk, amikor a terror és az állami szinten végrehajtott gyilkosságok száma a 200 milliót is eléri. Ez körülbelül annyi ember, mint amennyi Jézus életében a föld összlakossága lehetett. Ki tudná azt a sok kegyetlenkedést és gyászos pusztítást másképpen értelmezni, mint egy szervezett egységnek, a földlakók által kivitelezett démoni műveletének? A kereszténység a történelem legnagyobb üldöztetését élte meg. Az emberölés bárhol és bármikor is történik, az élet ellen elkövetett legnagyobb bűncselekmény.

10. II. János-Pál pápa

Rómában 1981. május 13-án egy orgyilkos török terrorista rálőtt revolverrel II. János-Pál pápára a Szent Péter téren. Az orvosok szerint csodával határos, hogy a lövedék néhány milliméterre került el a főverőeret. Ha az megsérült volna, a pápa azonnal elvérzett volna. Ez a nap azonban a fatimai Szűz első jelenésének volt a napja 1917-ben. Ezért is értelmezte a pápa a felgyógyulását Mária közbejárására. A merénylő, a 23 éves Mehmet Ali Agca Kelet-Törökországban született. A török maffiával állt kapcsolatban. 17 óra 17 perckor nyitott tüzet. Éppen ebben a percben választották meg Wojtilát pápává, 1978. október 16-án. A

menekülő Agcát egy ferences apáca elkapta és nem eresztette el, s a tömeg a következő pillanatban földre teperte és azonnal átadták a rendőrségnek. Életfogytiglan börtönre ítélték, miután elismerte a tettét. 1983. december 23-án a pápa meglátogatta merénylőjét a Rebbibia börtönben, hogy személyesen megbocsásson neki. Húsz percet töltöttek élénk társalgással szemközt ülve egymással. A merénylő érkezésekor s távozásakor kezet csókolt a Szentatyának. Beszélgetés közben a pápa gyakorta megfogta a fiatalember kezét. Később 1987-ben a pápa kihallgatáson fogadta Agca édesanyját. A pápa kétségkívül tudta a háttérét a merényletnek, de nem akart fényt deríteni az igazságra. Meg volt azonban győződve arról, hogy a fatimai Szűz Mária közbenjárására történt a csoda, hogy megmentette életét.

II. János-Pál a merénylet első évfordulóján Fatimába zarándokolt köszönetet mondani a Szent Szűznek. A golyót, amely megsebezte, az oltárra tette. A lövedéket később bele helyezték Szűz Mária aranykoronájába. A golyó lyuggatta véres pápai övet, cingulumot elküldte a lengyelországi Czestochowai Fekete Madonnának. Míg a pápa Fatimában a szentélyben tartózkodott és megköszönte, hogy életben maradt, a Gondviselés mégegyszer megmentette. Egy Juan Fernandez Khron nevű 33 éves spanyol pap nagykéssel rárontott a pápára, de a biztonságiak útját állták.

Tíz év múlva, 1991-ben a pápa ismét Fatimában járt, ahol a kommunizmus összeomlásának nagy eseményét jött megköszönni a Szűz Anyának. A jelenések során közölt első jövendölés tehát most már végre teljesedett, hogy Oroszország megtért. A pápa itt azonban utalt a többi jövendölésre. „Európát megkíséríti egy hatalmas elméleti-gyakorlati ateista mozgalom, amely új anyagi civilizációt akart létrehozni.” Ebben az időben Agca a cellájában egyre megszállottabban és nagyobb félelemmel gondolt Fatimára, az ott megjelent Máriára, aki nem csak az ő golyójától, de még egy második merénylő késétől is megoltalmazta a pápát. 1983-ban, amikor a pápa meglátogatta őt a börtönben, könyörgött, hogy tárja fel neki a sokat emlegetett harmadik fatimai titkot. Agcát úgy látszik, izgatja Fatima.

Szóba került és beszéltek arról, hogy a pápa kérelmére mentsék föl a merénylőt a börtönbüntetés alól. Ám Agca a televízióknak adott interjújában kijelentette, hogy nem akar távozni a börtönből. Lehet, hogy félt attól, hogy ha kikerül a börtönből, végeznek vele azok, akik felbérelték őt, hogy ne derüljön ki a pápai merénylet háttér szervezőjének a neve. Újabb hírek szerint a merénylő meg akar keresztelkedni.

1982. november 10-én Moszkvában meghalt Leonyid Brezsnyev. A Szentatya részvéttáviratot küldött és a temetésen jelen volt a vatikáni küldött. Ezzel véget ért egy korszak, születőben volt egy új. Varsóban a Belweder elnöki palotában 1983. június 17-én találkozott először II. János-Pál pápa és Jaruzelski tábornok, a lengyel miniszterelnök. 1985. március 11-én Gorbacsovot választották meg szovjet főtitkárnak. Három éven belül ő már a negyedik főtitkár. 1985. március végén Gromiko szovjet külügyminiszter látogatott Rómába. Szeretné fölvenni a diplomáciai kapcsolatot a Szentszékekkel. Gorbacsov 1987- ben Prágában kijelentette: „A szocialista országok közötti viszonyok szerkezete mindenestől szigorúan a teljes függetlenség tervén kell alapozódjon. Minden nemzetnek joga van megválasztani a fejlődés útját, dönteni sorsáról, rendelkezni területe, emberi és természeti erőforrásai fölött.” S ezzel zöld utat kaptak a vasfüggöny mögötti országok a politikai struktúra alapvető átrendeződéséhez. A nyolcvanas évek vége felé II. János-Pál utasította a Szentszék diplomatáit, kezdjenek dialógust a Szovjetunióval. 1988 tavaszán Filaret kijevi ortodox pátriárka, az orosz kereszténység ezredéves évfordulója alkalmából utasítást kapott Gorbacsovtól, hogy hívja meg Moszkvába a világvallások vezetőit. A Szovjetunió ezzel szakított az elmúlt hetvenesztendős leninista valláspolitikájával. Róma két szentszéki küldöttséget menesztett. Casaroli saját kezűleg adta át Gorbacsovnak a pápa hatoldalal levelét. A vatikáni küldöttek végignézték a millenniumi előadást a moszkvai Nagyszínházban. Körülöttük 250 vallási vezető volt a világ minden tájáról. A két szovjet

vezető alkalmasnak tartotta, hogy megemlítsen itt a formális keresztény voltát. Gorbacsov hosszú szünet után hatoldalal levelet írt a pápának. S ezzel bezárult a kommunista rendszer Kelet-Európa országaiban. 1988. november 30-án Gorbacsov és felesége megérkeztek Rómába. December 1-én Gorbacsov lett az első, aki a Szovjetunió Kommunista Pártjának első főtítkári tisztségében valaha is találkozott a katolikus egyházzal. A pápa és főtítkár körülbelül 20 percet töltöttek kettesben, az eszmecsere oroszul folyt. A pápa és a szovjet vezető közötti egyetértés azon fordult, hogy Gorbacsov hajlandónak bizonyult a pápa fennhatóságát elismerni az ukrán görög katolikusok számára, vagyis arra, hogy önálló egyházként fogja őket tekinteni és elkobozott javaikat vissza fogja szolgáltatni. E találkozás eredményeként 1990-ben diplomáciai kapcsolat létesült a szentszék és Moszkva között. Másfél évvel az első találkozás után 1991. augusztusában azonban kudarcba fulladt puccs után Gorbacsovnak távoznia kellett a hatalomból. A kommunizmus összeroppant a Szovjetunióban, a birodalom pedig széthullott. Gorbacsov később (1992-ben) ezt vallja cikkében: „Ami ezekben az években Kelet-Európában történt, el sem lehetett volna képzelni a pápa jelenléte és a világszínpadon játszott fontos politikai szereplése nélkül.” II. János-Pál pápa ehhez hozzáfűzi: „Leegyszerűsítve azt lehetne állítani, hogy az isteni Gondviselés buktatta meg a kommunizmust. A kommunizmus, mint rendszer bizonyos tekintetben saját magát buktatta meg. Hibái és visszaélései miatt bukott meg.”

Mit mondjunk a három portugál gyermekről, akik az októberi forradalom előestéjén azt hallották (1917. október 13-án) „Oroszország meg fog térni!” Bizonyára ezt a gyermekek nem találták ki. Ők nem ismerték sem a történelmet, sem a földrajzot, még kevésbé voltak járatosak a társadalmi és ideológiai mozgalmakban. Pedig pontosan bekövetkezett, amit jeleztek. (Tad Szulc)

Ezek után beszélhetnénk nem csak Krisztus második keresztre feszítéséről, de feltámadásáról is. Ha a letűnt kor a keresztényüldözésben a legvérengzőbb volt a történelemben, akkor az új évezredben Krisztus második feltámadását is észre kell vegyünk. A háborúk csitulásával elindult az újjárendeződés. Az egyházi élet fokozatosan a feltámadás jeleit mutatja. Az első feltámadás hírvivői, a néhány apostol, kétezer éves világegyházzá növesztette a Krisztus-hívők közösségét, amely ma megközelítőleg kétmilliárdnyi tagot számlál. Ez ma mégiscsak több a 12 apostolnál. Ezért nem szabad reménytelenül zárni a számadást. Krisztus itt van ezzel a mai egyházzal is, amely rendelkezik szükséges ismeretekkel, gyakorlattal, és a modern világ hírvivő multimédia eszközeivel. Így a csodás „harmadnap feltámadás” most gyorsabban bekövetkezhet.

Mindenekelőtt megköszönjük a Gondviselésnek II. János-Pál pápát, aki olyan jól szerepelt a válságos időben és békés úton rendezte az összekuszált világhelyzetet.

11. Szex-forradalom

Európában és Amerikában is, Margaret Sanger nevéhez fűződik a szabadelvű családtervezés megalapítása. Ő az, aki síkra szállt az eljövendő kor abortuszhoz való „jogáért”. Ez egy hírhedt romlott erkölcsű nő, házasságtörő, aki gyermekeivel nem törődött. Indítéka a szex uális promiszkuitás (válogatás nélküli nemi érintkezés) volt. Mabel Dodge írta róla: „Úgy tűnik, mintha földöntúli hatalmak választották volna ki, hogy kihangsúlyozza a szex ismereteket. Ő volt az első, akit valaha ismertem, aki nyíltan, odaadóan propagálta a testi örömeit.” Sanger akkor egy egész társadalmat próbált belevonni a szaturnália okkult rituáléjába. Itt már a bujaság démona volt az irányító. A szex uális forradalom elindult és a gyümölcse az abortusz a háborús véráldozatokkal egyenértékű volt. Ez ma már elképzelhetetlen méreteken zajlik. Sanger önmagáról úgy ír, mint ateistáról, aki az eljövendő forradalmat várja. Ezt a forradalmat azonban már nem emberek, talán sátáni erők vezényelték.

Berlin elfoglalása után a szovjet csapatok egy becsben tartott náci relikviát, „a pergamoni Zeusz oltárát” magukkal vitték. Ez azért érdekes, mert a Jelenések könyvében (2,13) Jézus a kisázsiai város angyalához fordulva azt említi: „Pergamon, ahol a sátán trónja áll.” Richard Wurmbrand román tudós szerint a sátáni oltárt elhurcolták az Izland Múzeumból és Moszkvába szállították. Ez volt a második világháború vége Európában, de aligha a sátánimádásnak is a vége. A sátán a figyelmét Oroszországra készült összpontosítani. Ide helyezte a főhadiszállását. Láthattuk, hogy a Szovjetunió hogyan hajtotta végre a legnagyobb keresztényüldözést a történelem során, amely több áldozatot követelt néhány évtized alatt, mint az összes korábbi évszázadokban együttvéve. A fizikai leszámolásnak talán már vége, ám most van folyamatban a lelki háború, az erkölcsi értékek felszámolásának kora: a hit-tagadás, a vallási közömbösség, az erkölcstelen romlás, a gyermekmagzat irtás, az eutanázia, a munkaszabotázs, az értelem tagadása, az esztelen kicsapongás, az erőszak- és terrorakciók kora, amely a következményeiben veszedelmesebb minden eddigi háborúzásnál. Az erkölcsi-szellemi küzdelem, mind együtt a földbolygó sorsát megpecsételi. Lúciának adott harmadik titok még mindig nem világos előttünk. Annyit tudunk: a világ valamiféle csapás felé halad, olyan gyötrelem felé, amely túlmutat a második világháború borzalmain, és ami olyan eseményekkel van összefüggésben, amelyek legalább olyan horderejűek, sőt lehetséges, hogy még nagyobbak is annál, mint amit a világ ez ideig megtapasztalt. A démoni támadás már nem annyira a nemzetek ellen, hanem az egész emberiségre, az „ember gondolkodására” irányul. Kivész az emberekből a becsületesség, a testvéri szeretet. Az egész világon dühöngő szellemi harcban, amely Mária szerint sokkal rosszabb, mint az éppen zajló, tényleges háború, mert ez az erkölcsi romlás az egész emberiség vesztét okozhatja.

Az élet élőtől származik. A szülők teremtek. Isten ajándékozó szeretetéből a hivatásuk a gyermekeket elfogadni a családban és azokat felnevelni. A szex -forradalom eredménye, hogy ez a kor megfertőzött életellenes, szellemi ideológiával. A háborúk során eluralkodott, megszokottá vált az erőszak és a nyilvános bűnözés. A bíróságok elítélik az emberölést, de törvényesítették, hogy a szülőnek joga van szülés előtt megölni saját gyermekét. A gyermekáldás, úgy látszik többé nem tartozik a szent kötelességek közé. A magzatirtás immár meghaladja a háborúban elvesztett 200 milliónyi emberáldozatok számát. Az 1956-os magyar eseményeket követte, a vállalatok keretében felállított megbízott, aki ellenőrizte a dolgozóknak hány gyermeke van. A harmadik nem születhetett meg, mert felmondást kap a dolgozó a vállalatnál. A magzatelhajtást ingyenesen végezték a vállalat területén. 1989-ig hatmillió titkos abortuszt végeztek el így. Ez a lakosság felét tette ki. Magyarország a világranglista élére került. Azóta az erkölcsi fertőzés elterjedt és már más országokban is csúcsot ért a magzatirtás. Egyes nemzetek már előre kiszámítják a kihalás napját.

Ez természetesen nemcsak lelkiismeretben kelt nyugtalanságot, de temérdek sok megbetegedés van a nyomában. Zavart kelt, boldogtalan családi körülményeket teremt, egyensúlytalan, erőszakos viselkedésekhez, és általános zülléshez vezet.

Evangéliumi elveken meg lehetne oldani az emberiség jelenlegi gondjait háborúk és abortuszok nélkül. Ezt az elszabadult erkölcstelen és hitetlen lelkiismeretet kell csak gyógykezeln.

12. A kereszténység nem emberi intézmény

A demokratizálás ébredésekor a moszkvai tanárok egy csoportja tanácskozássra ment a politikai képviselőkhöz. Tarthatatlannak vélték az ateista álláspontot, amely szerint Jézus Krisztus csak egy „mesebeli lény”. Ez ugyanis önmagában ellentmondásos, mert Őt tartják a kereszténység alapítójának, vagyis a világ legnagyobb vallási közösség szervezőjének. Végül is abban egyeztek meg, hogy Jézus közönséges ember volt.

Merész, de ellentmondásos megfogalmazás. Jézusról írtak a kortársak, tehát történelmi személy. Mire való tehát ez az utólagos becsempészés a történelmi keretekbe? Azonban ez még különösebb zavartkeltő állítás, mert ha Jézus csak ember volt, akkor érthetetlen, hogy egy halandó ember, akit már keresztre szegeztek, a halála után alapít egy vallási közösséget, amely kétezer év múlva is fennáll. Ha Jézus csak ember volt, hogyan történhetett meg, hogy egy keresztre feszített ember születésétől kezdtek az új időszámítást? Ugyan melyik Jézus korabeli császárnak születését ünnepli ma a világ, még hozzá olyan fénnel, mint azt karácsonykor teszik Jézuséval? Nem különös-e, hogy még kétezer év múlva is épülnek a templomok Krisztus tiszteletére, ahol vele találkoznak a hívek, sőt milliók adták életüket a vértanúságban érte?

Jézus életét analizálva ott találjuk a rejtélyt, hogyan képes egy közönséges halandó ember olyan erkölcsi világrendet megalapítani, megszervezni és elterjeszteni, amely mindenkor alapjait képezi az emberiségnek? A mai kereszténység Jézus nyomán úgy jelenik meg, mint az emberi kultúra megteremtője, az írás, olvasás feltalálója, iskolák és egészségügy megalapítója, a földművelés tanítómestere, a karitatív munka megszervezője, az éhezők milliói megmentője. Az erkölcsi romlás útjára jutott emberiség, a bűnözők, a szenvedélybetegek gyógykezelője. Krisztus egyháza a mai világban az egység megteremtője, a békemozgalom szervezője, a katasztrófák áldozatai és az erkölcsi válságba jutottak megsegítője.

Csodálattal tölt el minket II. János-Pál pápa temetése 2005.04.02-án, amelyre majdnem minden ország (200 állam) elküldte képviselőit. Róma képtelen volt befogadni az 5 milliónyi zarándoksereget. A gyászszertartást a médiákon keresztül mintegy két milliárd néző kísérte. Ez a figyelmesség a kereszténység alapítójának, Jézus Krisztusnak szólt, aki ilyen kiváló egyházkormányzót adott a válságos helyzetben.

A kereszténység, Jézus elitcsoportja, elvezet az üldöztetésből a feltámadásra. A korszerű egyház tevékenységével igazolja, hogy megőrizte az eredeti tanítást és, hogy képes volt a 20. századot átvezetni a megbékélés útjára.

13. A céltalan emberiség

Az anyagelvű világnézet szerint nincs Isten, tehát nincs örök cél. Mindenki önmagának határozza meg életének célját, feladatát, irányelveit. A 20. század háborúinak pusztításában megrendült a hit, az örök cél, de az egész emberiség lelki egyensúlya. Erről számol be Hódi Sándor: „A meghívott halál” c. könyvében. 1945-1970 között Európában több mint 8 millió ember vetett véget életének. Ez idő alatt 70 milliót sikerült megakadályozni cselekedetében. Dr. Jores: „Az emberi betegségek” c. művében rávilágít a céltalanság lélektani veszedelmeire. Az ember, ha szembetalálja magát a túlerővel, vagy ha leszerel és megszűnik küzdeni, elveszíti lelki egyensúlyát. Ilyenkor megrendül az immunrendszere, az egész egészségi védelmi berendezése. A céltalanság ilyen zavarokat idéz elő. Nyomában megtelnek a kórházak betegekkel. Ez annyi, mint ajtó és ablak nyitása a halál-angyala előtt. Ilyenkor egy ártatlannak gondolt vírusos megbetegedés is elég, hogy leszerelje az életvándort. A háború, a romlás, legnagyobb értelmi zavar, örület, esztelen lelkiállapot. Az emberiség megrendült, lelkileg elbizonytalanodott helyzetbe került, elveszítette egyensúlyát, célját. Nem tudta elviselni a temérdek sok gyilkosságot, lerombolt világot, anyagi károkat, kiszolgáltatottságot, a vele járó nyomorúságot és megrázkódtatásokat. A pilóta, aki ledobta Hirosimára az atombombát, ilyen lelkiállapotban egy szerzetesházba vonult és életfogytiglan ott akarja életét eltölteni bűnbánatban és imádságban. A céltalanság reménytelenséggé, világpánikká fokozódott. Ezt követte a temérdek sok öngyilkosság. A depresszió kórbetegséggé fajult. Az orvosok tehetetlenek a rendelőkben megjelent napi tömeggel szemben. Egytől egyig, mindnek hiányzik a szeretet. Sajnos a szeretetet pótló gyógyszer még nem találták fel. Az

Isten-hit hiányának nagy az ára: tonna számra szedik a bénító, csillapító gyógyszereket, ahelyett, hogy gyakorolnák a szeretetet, a figyelmeséget, a jóságot, a türelmet, a megértést, az emberi megbecsülést. Ezzel Marx sem számolt, amikor a világrendet világtrendetlenséggel akarta felcserélni.

A keresztség evangéliumi krisztusi elvekkel orvosolja a lelki problémákat. Első helyen életcél ad a Mindenkit Szerető jó Mennyei Atyában. Lélektanilag behatol az élet nehéz helyzeteibe és Istennel hozza kapcsolatba a beteget. Egyre ismertebbek a karizmatikusok, akik imáikkal, lelki terápiával szép eredményeket értek már el.

Egy asszony panaszkodott, hogy a kezelőorvosa csak 1–2 hónapot jósol a szervezetét kikezdő rákosodás befejezéséig. Többszöri ima után, mindennapi szentmise és szentáldozás után megnyugodott lelkileg. Hitt és remélt, otthon a családi körben szorgalmaskodott. Életcél talált. Gyógyteákkal és aloékaktusz preparátummal segítették. Ahogy emlékszem, 25 évet élt még. Öreg korában temették el.

Egy fiatalember, 30 év körüli, már citosztata kezeléssel feküdt a távoli szanatóriumban. Haja is kihullott, a rákosodás csontvázra soványította. A beteg könyörögve kérte a főorvost, engedje haza, hogy otthon haljon meg. Az erélyesen tiltakozott ez ellen. A beteg éjnek idején felkelt az ágyból és megszökött. Otthon pár napig pihent, s amikor egy kissé megerősödött, elindult a templomba. Közben sokat imádkozott. Mi is imádkoztunk érte. Erejéhez képest majdnem minden nap ott volt a szentmisén. Ő nagyon szeretett olvasni. Naponta, két-három nap alatt, elolvasott egy könyvet. A könyvek vallásos tartalmúak voltak, kiváló egyéniségek és szentek életrajzaival. Szedte az aloékaktusz készítményünket, és többféle gyógyteát, amelyet Maria Treben ajánlott e betegségekre. Egyre jobban érezte magát. A haja ismét kinőtt. A napi szentmise kötelezővé vált számára. A templomi énekharagja tagja lett. Végül már munkába állt. Visszatért az életbe. Később negyven család méhecskéről gondoskodott és temérdek sokat fáradozott. A céltudat, a kötelesség, a munkavállalás visszatérítette az életbe. Tíz-tizenöt éve lehet már, hogy ő nem adja fel az életcélját.

14. A céltalanság szedi áldozatait

Az elégedetlenség a mind több élvezet és szórakozás felé fordítja a fiatalokat. A céltalanság újabb áldozatokat kíván. A Weltbild német lapból értesültem a továbbiakról. A lap felhívja a szülők figyelmét az ifjúság ártatlannak nevezett szórakozásaira. Alig 14 évesek elindulnak csavarogni. Betérnek a diszkóba. A zenei program után levezetik őket a pincébe. Itt részt vesznek az alvilági szeánszon. Odahaza nem sok szó esik Istenről, hacsak azt nem hallják: „Istent még senki sem látta!” Itt most azzal biztatják őket: „Tegyéél próbát, mert a Nagyszellem jelentkezik.” Az egyik lány megszólal: „Mondd meg nekem, hogy hívják a hűgomat? Mikor született?” A név is és a dátum is egyezik. Tehát igazat beszél. Következik egy újabb kérdés: „Terhes vagyok-e?” A válasz: „Igen!” Megrémülve rohan haza a bátor kérdező. Bezárkózik a szobájába. A szülők hiába zörgetnek az ajtón. Se nem eszik, se nem iszik. Végül elhívják a nagynénit, akit ő nagyon szeret. Annak kinyitja az ajtót és feltárja a szívét. Ez elvezeti az orvoshoz. Ott azonban kiderül, hogy a sátán rászedte. Így lesznek áldozatai a fiatalok a hazugságnak.

Egy temetésen vettem észre. 18 éves fiú a halott. Meglepődtem. Szokatlanul sok fiú vette körül a koporsót. Magyarozatot kaptam, amikor elolvastam az egyik koszorú feliratát: „A nyulacsák követnek!” Ekkor döbbsentem rá, hogy ezek a sátánimádók. A fiút ismertem kiskorától, a szülei korán elhaltak. Egy ideig mi gondoskodtunk a gyermekekről, amíg felnőttek. A fiú öngyilkos lett. Ezt sorsolással döntenek el. Így lett áldozata a rossz társaságnak.

Négy francia lány szédeleg a hídon. Az életük céltalanságba fulladt. Nem tudnak mit kezdeni. Papírt vesznek elő. Mindegyik ráírja elképzelését. A papírokat összehajtogatják, egybeteszik és összekeverik. Egymás után húzzák ki az ajánlatot, amelyet teljesíteni

kötelesség. Az egyik olvassa: kábítószerezek. A másik: prostituálok. A harmadik: kocsit lopok. A negyedik: leugrok a hídról. Ez utolsó tragikus esetre figyeltek fel a rendőrök és leállították a játékot. A lányt már a híd karzatáról húzták vissza. Így vész el az élet a céltalanság útvesztőjében.

Az önmagát meghatározó ember a földi létben az isteni terveket örök célként fogadja. Ha a lelke mélyén megélt céltudatot szilárd meggyőződéssel magában hordozza, ezzel egész teljes életpályáját előrelátja. Akarni kell! Imádkozzál és dolgozzál.

15. Gyere, Kis Jézus!

Magyarországon egy iskolában, ahol a kommunizmus szabályai szerint nevelték a gyermekeket, a tanárnőnek nem volt ínyére, hogy a diákjai túl vallásosak. Arra bízta őket, hogy hívják Istent és nézzék meg, válaszol-e. Isten nem valóságosabb, mint Ali baba, – mondta a tanulóknak. Ugyanúgy, ahogy Ali baba sem jelenik meg, ha hívják, Isten sem teszi, mert Ő is csak a mesében létezik.

A tanárnő, egy bizonyos Gertrúd kisasszony, különösen Angélát szerette volna megtörni, aki minden ateista propaganda ellenére naponta misére járt. Gertrúd kisasszony kiküldte Angélát az osztályteremből, a többinek pedig azt mondta, hogy most hívják be. Mikor behívták, Angéla természetesen bejött a terembe. „Látjátok, édes gyermekeim, ha valaki létezik, bejön, ha hívják – magyarázta sziporkázva Gertrúd kisasszony. Ha nem létezik, akkor nem képes arra, hogy idejöjjön. Erre felteszi a kérdést: „Vannak-e még mindig olyanok az osztályban, akik hisznek a gyermek Jézusban?”

Több kéz szelíden és öntudatosan emelkedett a magasba. Gertrúd kisasszony elégedetlenül húzta ki magát. Nem az volt a válasz, amit szeretett volna hallani. „Akkor azt akarom, hogy most mindnyájan kiáltásotok együtt: „Gyere, Kis Jézus!” A gyerekek hirtelen talpra ugrottak és Angélával az élen egyszerre kiáltották: „Gyere, Kis Jézus!” Halálos csend lett. A tanárnő jéghidegen végigmérte tekintetével őket. Ekkor ösztönösen újra kiáltották a gyerekek, dacosan és olyan hangosan, hogy beleremegtek az ablakok: „Gyere, Kis Jézus!” És abban a pillanatban, nagyon finoman az ajtó elkezdett kinyílni.

Az ablakon beszűrődő napsugár úgy tűnt, hogy az ajtó felé világít. A fény ereje egyre erősödött, amíg egy tűzgömb nem lett belőle. A gömbben a tanulók egy megejtően szép ragyogó kisgyermeket fedeztek fel. A Gyermek nem szólt semmit, csak mosolygott.

Ez olyan gömb volt, mint ami Fatimában világított. Nem sokkal később a fenséges Gyermek eltűnt, a tűzgömb elhomályosult és az ajtó finoman becsukódott, a tanárnőt olyan lelki állapotban hagyva, amit leginkább úgy jellemezhetnénk: teljesen megzavarodott. Értésülésem szerint a pszichiátrián kötött ki, ahol azt ordította: „És mégis eljött!”

A fáradhatatlan Frére Micheltől hasonló beszámolót kaphatunk még. Százával vannak történetek a súlyos megpróbáltatásokról, amikor az ég megszólalt és megvigasztalta a szenvedő egyházat. (Brown)

+++ Isten nem hagyja el övéit. Ha van elég hit, akkor ő segít a nehéz megpróbáltatásokban.

16. Az Isten-hiány felfedezése

Egy francia turista friss levegőre vágyott, de a környezetét is meg akarta ismerni. Kiment a természetbe. Hegyes-dombos vidékre került. Sehol egy fa, vagy bokor. Ráesteledett. Egy üres lakatlan falura talált. Sehol senki. Végre találkozott egy juhással. Ott maradt nála éjszakára. Az ember jó szívvel fogadta, megkínálta vacsorával. Megosztották egymás gondolatait. A juhász közben elővett egy zacskót és száz szem makkot rakott bele.

Megnedvesítette azokat. Másnap reggel elővett egy vasrudat, kiment a térségbe és a földbe lyukat fűrt. Mindegyikbe egy makkot helyezett, majd port hintett rájuk. Évek múlva arra vetődött a turista, csodálkozva látta, hogy az eddig elriasztó kopasz tájon szép tölgyfaerdő nőtt. A juhász felfedezte az Isten-hiányt a környezetében. Idő bőségében a jószívű ember feltalálta magát és betelepítette a térséget tölgyfával. Később, amikor már a makk helyben megtermett, folytatta munkáját. Ma az erdő-település végleges mérete 20 km hosszú, szélessége 3 km. 1947-ben halt meg a jólelkű keresztény. A lakatlan falu újraéledt. A szép természet vonzó. Idővel tízezerre nőtt a lakók száma a településen. A juhász minden napját imával kezdte és imával tért nyugovóra. A magányos életét Istennek ajándékozta. Senkinek sem jutott eszébe rajta kívül a kietlen tájat széppé varázsolni, inkább elköltöztek onnét.

Az emberi lelkeknek is vannak kietlen tájai. A világnak is vannak elhagyatott pusztái. II. János-Pál pápa így írt: „A Krisztussal való kapcsolatától megfosztott világ előbb utóbb az ember ellen fordul. Ezt bizonyítja a történelem és napjaink életmenete. Ahol elvetik az Istent, ott elvetik az embert is.” Tulajdonképpen nem létezik sötétség, az csak fényhiányt jelent. A hideg csak a meleg hiánya. A rossz nem más, mint Isten és embertárs iránti szeretethiány.”

A teremtéstől kezdve a világba beépültek a lehetőségek, maga a természet és a fejlődés olyan, hogy biztosítja az élet számára az újrakezdést. Az ember viszont megtagadhatja az értelmét, meggáncsolhatja az akaratát, sőt szembeszállhat Istennel. Egyetlen út a sikeres élethez: felkutatni a lehetőségeket, elfogadni az esélyeket a pozitív élettevékenységre. Fel kell fedezni Istent és benne az örök értékek képviselőjében megtalálni mindennek a célját. Új világ lehetséges. A hiányokban meg kell látni a jövő képét. A jó kell meghódítsa a földet. Így lehet kiszorítani a rosszat a világból.

+++ Hallod az elmaradottak jajkiáltásait. Itt vannak az éhezők, a szomjazók, a betegek, az önmagukkal tehetetlen öregek, a gyarlóságaiikkal hiába vergődők, akik nem tudnak szabadulni függőségi betegségeikből. Céltalanságban, bajba jutottak panaszaitól visszhangzik a föld. Legalább egyet hallgass meg és holnap megújul az élet.

17. A bűnbocsánat

A mindennapokban az ember kiválasztja a lehetőségekből azt, amit helyesnek talál. Ehhez van egy lelki érzéke. Ez azonban az akarattól is függ, a pillanatnyi hangulat is eldöntheti azt, amely esetleg több értelmű is lehet. Az, ami nekem jó, lehet másoknak rossz. Más szabályt kell tehát találni. Helyesebb volna: Az a jó, ami nekem is, meg másoknak is jó. S ha még tovább megyünk, találunk egy olyan pontot, amely nem evilági. Csak Isten képes abszolút igazságot meglátni és mindenki számára közös szabályt felállítani.

Jézus tanítja: „Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük.” (Mt 7,12) Amit nem akarsz, hogy neked tegyenek az emberek, te se tedd azt másnak. Ez érvényes a megbocsátásra is. A Miatyánkban imádkozzuk: „Bocsásd meg a vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek, és ne engedj minket a kísértésbe (az eredeti arámnnyelvű tájszólásban ez így hangzott el!), de szabadíts meg a rossztól (gonosztól)” A bűnbocsánat gyakran kihangsúlyozott az evangéliumban. Jézus úgy mutatja be a Mennyei Atyát, mint aki szívesen megbocsát a bűnbánóknak. Kérdezzük, miért engedi meg az Isten, hogy az ember vétkezzen? Miért is kapott ekkora akarati szabadságot az ember?

A teremtéskor Isten nem állította kész formába a teremtményeket. Az ember sem befejezett. A fejlődés során kell tökéletesítse magát. Saját erejéből kell emberré legyen. Fokozatosan kell kiépítse a világát s kiképezze önmagát. Bizonyos szélsőségek és ellentétek között kell magát feltalálja, nehéz feladatokat kell vállaljon. Az önképzés, a testi, lelki egyensúly önfegyelmet követel és a világrend összhangjába kell beleilleszkedjen. Eközben a gyenge, vagy tájékozatlan tévedhet. Nem sikerül egyből ideális személyiséget eltalálni és egy

világot kiépíteni. A szép siker és az arany középút a tévedések elismerésében tárul fel. A bűnbánatban Isten és az ember találkozik. A tévedés lehangol, nagyban talán összetöri a gyarló embert. Itt Isten segítségére van szükség. Tegyük fel, hogy Isten annyira szigorú, hogy a bűnös nem számíthatna megbocsátásra. Ha valaki vétkezett, azt mindenkorra elutasítaná. Ennek az volna az eredménye, hogy ha valaki elsöre nem tett meg valamit, tovább már hiába is próbálna. Ezzel máris leszerelte Isten az ügyetlent, a gyengét, vagy a rossz szándékút. Ezzel a módszerrel az ember tehetetlenné válna az életben. A kisgyermek hányszor kell próbálgasson, amíg valamit megtanul. Ez mindenkire vonatkozik. Vannak munkák, amelyeket hosszú évi gyakorlással sajátít el valaki. Az ember másoktól is tanul, gyakorlással is szerez tudást. A túl szigorú mérce nem felelne meg a fejlődés menetében. Az ember tönkremenne. Isten a fejlődésben beütemezte a munkát, az emberi életet és alkalmat ad a próbálgatásokra, a lassú kísérletezésekre. Ez érvényes az erkölcsi önképzésre is. A szenvedélyes ember nem képes magát pillanatok alatt átnevelni. Isten az embert testileg és lelkileg örökös küzdelemre rendelte, sőt ebben a mozgékony tevékenységben határozta meg neki az egészségét. Az emberi energia felvevés és leadás munkában egyensúlyozódik. Az életben mindennapi gyakorlással, tapasztalatokkal gazdagodik. Saját és mások kárán tanul az ember. Meg kell állni, el kell gondolkodni, a tevékenységet ellenőrizni kell, a tévedéseket helyre kell hozni. Az önnevelésben naponta lelki számvételt kell bevezetni, a bűnöket fel kell ismerni, tévedéseket fel kell ismerni, mert csak úgy következhet a javítás. A jót meg kell szokni, a rosszat viszont el kell hagyni. Isten nemcsak megbocsát, de támogatja a bűnbánó embert, segít neki a küzdelemben. A tökéletes ember eljuthat a küzdelemben arra a pontra, amikor nemcsak a hibákat kerüli, de már az ösztönös, megszokott, véletlenszerű tévedéseket is legyőzi, sőt azokat megelőzi. Isten megbocsátó szeretete nemcsak lelki megnyugvást hoz, de felszabadít a bűntudattól, megkönnyebbíti az újrakezdést, kitartást ad a sikerek útján. A keresztény ember megszokja a tiszta lelkiismeretet és megedzi az akaratát. Isten szeretetéből vizsgáljuk és remekel. Ebben kell meglátnunk az emberiség nagy jövőjét. A megelőzött bűnökben a lélekben új helyzet alakul ki, felszabadul az engedetlen természet és megszelídül a lélek, megnemesedik az ember. Idővel a környezet is megváltozik, főleg olyan helyen, ahol a családban mindenki egyre törekvő. Keresztény környezetben könnyebb az evangéliumi életet élni. Az egész emberiség életéről is beszélhetnénk. Itt a nagyközösség szabályozott életrendjét is szervezni kell, hogy zavartalanabban haladjon a munka és a lelki élet. Az eredményeket a következő nemzedéknek is át kell adni, akkor már beszélhetünk jobb jövőről. Isten ilyen módon állította be a világot és a fejlődést. A bűnbánat fontos tényezője a haladásnak és a tökéletesedésnek, a jövő kibontakozásának és egy örök életbe futásnak.

18. A szimmetriák és a szélsőségek

Elöttem áll ismét egy rejtéllyel a természet: a csodálatos szimmetria képpel. A teremtés nemcsak egyszerű létezés, de szépség, magas szintű művészi alkotás, amely megragadja a nézőt. Ez alkalommal azt bámulom meg, hogyan képes a már egyszer megjelent szépség megisméltódni, összhangot teremteni egymás között. Ezt sehogyan sem érteném meg a Teremtő művészi ajándéka nélkül. A legegyszerűbb falevél példaként kínálkozik nekem, amelynek nyele központi tengelyt képez. Jobbról is, meg bal felől is ugyanazon alakzat jelenik meg előttem egyetlen egységben. Meglepő még, hogy a fán számtalansok levél sorakozik fel ugyanolyan módon, ugyanolyan cikkcakkos szegéllyel, ismétlődésekkel. Szinte azonosságig megy a hasonlóság: a méretek, a vonalak, a minták rokoni együttérzésében. A csoda megisméltódik a virágban, a termésnél, az ágak és levelek elhelyezkedésénél. A szimmetriát még alacsonyabb fokon is megtaláljuk az elemek kristályalakzatában is. Mintha csak valaki felöltöztetné az anyagi részecskéket és így csoportosítaná őket rokoni együvé tartozásuk szerint. Csodálatos a hópehely kristály kis csillag formája, amely a hideg hatására

a levegőben képződik. Ám ugyanez a hideg a szoba ablakán a pára lecsapódásából másféle virágmintákat rajzol. Mindez azonban nem saját kívánságra teljesül, de a Teremtő alkotó ereje hatására.

Ha az élőket sorakoztatjuk fel, élénk tárul egy pazarul berendezett világ. Mintha minden élő egyetlen Teremtő tervezőműhelyében vett volna méreteket, de más és más minta szerint varratta volna a köntösét, és más képességekkel ajándékozta volna meg az élőket. Mindegyik más feladatot teljesít, másképpen táplálkozik, más a színe, a hangja, a mozgása, és célja. A tulipán ugyanolyan virágot és színárnyalatot hoz, pontosan a mását annak, amit elődei korábbi években és minden évben.

Létezik nemzedékek szimmetriája is. A gyermek szüleire és testvéreire hasonlít. Az ember Isten hasonlóságára alkotott lény. Értelmi és szellemi kiválóságával, lelki képességeivel minden élő felülmúl. Ő az isteni bölcsesség, szeretet és jóság tükörképe, szimmetriája. Isten maga lakozik benne a tiszta lelkiismeretében. Ő Isten kiválasztott munkatársa, akit megbízott a földi sors irányításával. A lelki tökéletesség, az összhang, a világegység jelei a szeretet hullámhosszán érkeznek hozzá Istentől és ő azt sugározza szerte környezetében. A gravitáció az elemek világában egybetartja a Mindenséget. A szeretet az emberi tömegben olyan egyensúlyi érzék, amely egybekapcsolja a földlakókat. Az együvé tartozás az ég és föld vonzódásában, az isteni szeretet sugárzásában van. Az ember a kapcsolat. Az Istenhez hasonló lény a sorstársával egyesülve, szeretettel töltkezve egységteremtő, létfenntartó, kormányzó munkatárs, aki által a föld hivatott, hogy megélje és tökéletesítse a létközösséget, a kollektív egységet az örök isteni szeretettel. A szimmetriák a mértani alakzatok, egyensúlytörekvések és más szabályosságok felszólítás az egységteremtő, létfenntartó küzdelemre.

19. A szellemi lét győzelme

A teremtés vonal végső pontja a beteljesülés. Az egész anyagi világ a szellemibe irányul. Most ennek a folyamatnak küzdelmében vergődünk. Ez a szellemi-anyagi harc olykor kegyetlennek tűnik. Az anyag a természetes merevségével, lassúságával visszatart, lefelé húz. A lélek pedig felfelé törekszik. E hullámvás drámai megnyilatkozásának vagyunk tanúi. Az emberiség megosztott. Az egyik az anyagot kutató, megmunkáló, gyűjtő, imádó, élvező csoport. A másik a lelket prédikáló, a tökéletes értelmi életet hirdető, szellemi beteljesülést sürgető csoport. Az anyagi kötődöttségben érzéketlenné vált ember nem képes elszakadni az anyaghatástól, annak élvezeteitől. A lelkiek pedig nem mindig erősek ahhoz, hogy meggyőzzék a világot a tiszta szellemi értékekről, a lelki vonatkozások örök nagyságáról. Az anyagelvű eléggé felmérte a fölényét és a lelkiség gyengeségét a két világháború kirobbanásakor. Ám az aránylag gyors összeomlás azt igazolja, hogy tarthatatlan a lélektagadó világ létjogosultsága. Isten nélkül nincs élet. A szellemi irányzat háttérbe szorult, megfélemlítve, bizonyos tapasztalatok birtokában meghátrált. A küzdelem, ha nem is leszámoló elszántsággal, de még mindig tart. A lélekszerű világnézet nem tudja végleg leszerelni, se meggyőzni az elanyagiasodott világot a szellemi-lelki értékek elsődleges szerepéről.

A valóság az, hogy akármilyen nézetet vall is az ember, de az anyagtól függ. Ebből a rabságból csak bizonyos határokon belül képes felszabadulni. Erőszakos módszerekkel nem lehet valakit lelki szintre emelni. A világ a vegyes összetétele miatt még nem érett meg arra, hogy értelmileg, tiszta lelki úton rendezze a világ problémáit. Így csak továbbra is tart a feszült hangulat. Az éhezés, a munkanélküliség, az írástudatlanság, a szellemi lemaradás, a gyűlölet és az osztálykülönbségek nagy ellentéteket váltanak ki, sőt drámai jelleget öltenek, amelyek rendezéséhez meg kellene osztani akár az anyagi, akár a lelki-szellemi javakat. Ez a készség-hiány – egy éretlen állapot – teszi kilátástalanná a jövőt. Ezen fogyatékoságokban a

fejlődés még mindig akadályokba ütközik, vagy egy helyben álldogál, vagy a csődhelyzetbe hátrál. A fejlődés ilyen patt helyzetekben azonban mindig megmutatja az új és egyetlen helyes megoldást. A letűnt századot az egyensúlytalan, háborús kilengésével felhívásnak tekinthetjük a mérleg lelki egyensúlyi állapotának igénylésére. Ez az új évezred volna hivatott erre válaszolni. A megoldás: Visszatérés Istenhez, a szeretet és megbékélés forrásához. Feladni egyszer s mindenkorra a háborúkat, megosztani a kenyeret és a kultúrát minden földlakóval.

Az emberiség egyetlen családi közösség, minden ember Isten alkotása, valamennyien testvérként osztjuk a földi közösséget. A Mennyei Atyában keressük és találjuk meg létbiztonságunkat és a jövőt. Ehhez kérjük a segítségét. Csak ezen megbízható keretekben érhetünk célt.

II. rész: A feltámadás

1. A teremtés rendkívüli értelmi befektetést igényel

A teremtés az emberi értelem előtt mély titok. Isten örök bölcsességének megvalósított gondolata, remekműve. Ma már ott találjuk magunkat egy tökéletesen kibontakozott világ ragyogó nappali fényében. Kezdetben elképzelhetetlen sötétség lehetett: sem anyag, sem tér, sem idő nem létezett. Hogyan is lehetett egy ilyen gigantikus világmindenségnek a tervét megszerkeszteni?

Nekem mindenesetre ez a mai kész állapot jelenik meg gondolatomban és úgy képzem el a kezdetet, mint a mai világnak a hiányát. Ebből az éjszakai valótlanágból egy séta ébreszt fel. A téli fagyos szántóföld és a belőle előbújó vetőmag szemléltető eszközként kínálkozik fel. Isten ebben a képben minden évben szemlélteti számomra a teremtés csodáját. A tavaszi napsugár hatására felenged a talaj, nyomában feltámad a föld és újraéled a természet. A felszín alatt megbújó vetőmag egyszerre csak megmozdul és kicsírázik. Kezdetben is valami hasonló történhetett. A meghatározatlan lét, a teremtői gondolat valósággá mozdul, felszínre jut, majd életre kel. Ez az anyagi világ feltámadása hosszú lejáratú teremtőfolyamat: a Mindenséget felemelő, fenntartó és éltető csodás erő, isteni jelenlét.

A teremtés burjánzó létmozgás, lehetőség-erdő, áradó születés, szüntelen növekedés, örökös fejlődés, mindig tökéletesebbre vágyó törekvés, egy végtelen tavaszi ébredés. Itt feloldódik a nincstelenség. Először is feltámad a világmindenség, az élet lakóhelye. Ez nem unalmas egyöntetűség. Itt frissítő, folyamatos a megújulás. Itt nem lehet hiány, nélkülözés, és tétlen állapot. „A semmitől”, a végtelentől nem lehet várni valamit. A helyet be kell rendezni, be kell telepíteni lakókkal, életé kell varázsolni. Az életet nem határozhatja meg egy senki, a holt nem szülhet életet. Az élet évmilliók vállalkozása, szüntelen mozgás, örökös megújulás, befejezetlen körforgás. Ezt a mozgást csak az örökkön élő hatalmas Isten indíthatja el. Olyan kezdeményezés ez, amelyben kiterjedésre, növekedésre, fejlődésre van szükség. Anyagot, teret és időt igényel. Az anyag nem maradhat unalmas, merev valóság, semmitmondó megjelenés, üres, tartalmatlan, meghatározatlan forma. Mindenekelőtt Mesterre, tervezőre és kivitelezőre van szükség, valamint alkalmas építőanyagra.

Kezdetben, amikor még semmi sem létezett, a nincstelenség nulla fokán, nem lehetett bármit is elvárni, egy spontán véletlenből előbukkanó „okos” megoldást remélni. Azt sem lehetett elvárni, hogy az ősrobbanás üres, meghatározatlan, kaotikus keverékéből majd csak elindul egy bölcs kibontakozás és megszületik egy tervszerű világmindenség. Ez időben pontosított, térben beosztott, összehangolt, törvényekben megszabott világrend kellett legyen, amely majd évmilliárdokon keresztül szolgál lakóhelyül az életnek. Lehet-e itt a semmiben remélni, az anyagi részecskék véletlenszerű próbálgatásaira várakozni? (materialista elmélet). Egyáltalán érthetetlen, miért is volna fontos az, hogy ilyen furcsa elképzelésben önmagát teremtsé a világ? Ez a mai világrenddel homlokegyenest ellentétes, logikátlan ábrázolás. Ha létrejönne bármiképpen egy világmindenség, hogyan állna az fenn céltalanul, és hogyan működne évmilliárdokon keresztül meghatározatlanul? Mostani világrendünkben, ha az anyag létezne is, értelmi szerző, mester nélkül holtbiztos, hogy abból nem lenne semmi. Ám az emberi értelem befektetése mai szinten is kevés volna, elégtelen a teremtéshez.

2. A fény éltető ereje

A Szentírás képekben beszél, mert a primitívek csak ezt így tudták megérteni. Kezdetben így szólt az Isten: „Legyen világosság! És lett világosság.” A világteremtő szemei előtt ekkor már tervben megjelentek a csillagok, a világosságra váró élők, a látó szemek, a gondolkodó értelmek, az alkotó, munkára kész emberek. Az élet lakóhelye látható kell legyen, hogy akik ebből a fényből születnek, képesek legyenek megérteni létük titkait. Ezek azért jönnek, hogy megérezzék a fény gazdagságát, hogy ebből a napsugárból éljenek, élvezzék ennek a lakóhelynek a melegét, az összhangot, a jóságot, a szépséget, az erőt, amely ebből a sugárból árad. A fény a továbbiakban, és mindenkor a jövőben, isteni teremtőerő, amely szüntelenül kíséri a fejlődést és segíti a mind több látást. A fény évmilliárdokon keresztül éltető energia. A napsugár nemcsak a látáshoz szükséges, de automatászerűen és pontosan irányítja a földön minden élő szervezetben és minden egyes élő sejtben a vegyi folyamatokat, indítja és szervezi az anyagi elemek kapcsolódásának munkáját, időt rögzítve és beosztva eljuttatja az élő szervezetbe és minden részébe a szükséges és elkészített táperőket. Ez az ősi Fényteremtő Isten a továbbiakban is és mindenkor nélkülözhetetlen: az anyag, az energia, az élet tökéletesítésében, a növekvésben és fennmaradásban. A holt anyag önmagában képtelen a napsugár nélkül boldogulni. Az anyagi létforma Isten részéről meghatározott, élet felé irányított, amely mind szellemibb úton halad, és értelmi, szellemi, lelki szintre emelkedik. Ez mind időhöz kötött és sok más függő tényezőtől kísért, automatizált. Isten nélkül nincs egy lépés sem. Ő velünk küzd, mi vele emelkedünk. A napfény mindennapi feltámadásunk, minden percnyi együttműködés, minden pillanatnyi egyesült légzés, örökös szívdobogás, élet a Teremtővel, a teremtés első pontjától mindvégig az örök világosság beteljesüléséig.

3. A holt anyagból élet

A szeretet szó varázslatos, de a visszaélések során eléggé elkoptatott szó a földön. A valóságban maga a teremtés. Kezdetben van az Isten, AZ ÖRÖK SZERETET, aki a teremtésben megosztotta a szeretetét. Már a fizikai anyagi részecskékben jelen van egy alapvető fogékonyság, bizonyos alkalmazkodóképesség, egyesülési vonzódás, egymással szimpatizáló érzés a szintézisre, alkalmasság a fizikai és kémiai kapcsolódásokra. A fizikai lét azonban mégiscsak egy határvonal alatti világ, amely anyagából ugyan minden felépül, de élni önmagától nem tud. A Mindenség Teremtőjére, csodálatos mesteri fogására volt szükség, hogy élővé tudja varázsolni a merev anyagot. Az élő anyag már egészen más és sokkal több, biológiai képességekkel rendelkezik. Az élet egy igazi feltámadás. Itt a részecskék mintha testvérként szeretnék egymást. Azonosulnak, egymás között társulnak, olyan közösséget alkotnak, amelyben együtt éreznek, mintha szeretet ömlene beléjük és ekkor közös sorsot építenek. Ettől kezdve tovább szerveződve „közös háztartásban” teljesítik a feladatukat és az Istentől kapott életet elfogadják és megosztják. Elindul tehát egy láncolat, amelynek nincs vége. S ha az anyagból hiányozna ez a benső vonzódás, ösztönös szeretet, bizonyos együttérzés, nem volna élet. Lényeges elem ez a megnevezhetetlen, alapvető benső egység, amelyet mi emberek már szeretet szóval fejezünk ki. Végül is a Teremtőhöz kapcsolódik minden anyagi forma és belőle forraszik minden élő. Ebből a szeretetből meríti minden élő az életet. Az élet tulajdonképpen mint az elektromos áram a központtal, állandó kapcsolat a létforrással. A szeretet olyan teremtőerő, egy jelenség, amely minden élőben fenntartja Istennel, az örökkön élővel az egységet és ösztönösen az élni akarást, még a nehéz küzdelemben is. A szeretet nem üres fogalom. Az jelen van az egymás elismerésében és a természetben az egymás iránti kölcsönösségben. A szeretet olyan valóság, amely életet tart fenn, és amelyből újabb élők születnek. A szeretet világmindenséget egybekapcsoló

vonzóerő, ahol megtalálható a lét titka, értelmi célja: az indulástól a befejezésig terjedő egész sikervonal.

4. Az emberi faj

Isten szeretetének külön kiáradásával megjelent a földön a legtökéletesebb élőfaj, az ember. Ez új teremtmény, Isten képmására és hasonlóságára alakult szellemi lény, de testi formában. Az Isten szeretete különös figyelme ráirányult az emberre és gazdagabban minden többi lényénél elhalmozta: testi, lelki, szellemi, érzelmi, értelmi és más képességekkel. Ezzel az adománnyal azonban külön megbízást is kapott a szeretetben és értelemben, az önképzésben és a világ építésében. Az ember esetében Isten megismételte a teremtő stílusát, egyesítette a látható és láthatatlan elemeket. A szellemi képességek ébredésével a láthatatlan világ az emberben kormányzó szerepet nyert, irányító központtá lett. Ezen a vonalon tartja fenn Isten vele és az anyagi világgal a közvetlen kapcsolatot. Az egész láthatatlan világ egyesül a láthatóval. Isten így szervezi, vezeti és valósítja meg terveit a bolygón. Amit ajándékként, láthatatlan szellemi értéként az embernél a testi keretekbe rejtett, most láthatóvá és kézzelfoghatóvá, földi valósággá lesz az életében, a napi tevékenységben és munkában. Az ember tehát Isten munkatársa lesz. Tervező, szervező tényezővé, társteremtővé, uralkodóvá lesz, és a földi kultúra építőjévé válik. Ő gondolkodik, akar, szeret, jószágot, szellemi értéket ad át a világnak. Amíg környezetét építi, tervez, addig megvalósít bizonyos tökéletességeket. Munkájával beépíti világába szellemi és fizikai energiáit, hasonlóképpen, mint a Teremtő. Amíg építi a személyiségét, önképzéssel fokozza képességeit, utánozza és bizonyos értelemben átmásolja az örök Alkotót a tökéletességeiben. Így kerül a Menny a Földre, a Láthatatlan látható valóságba. Így épül a világ az emberen keresztül fokozatosan égi ihletekre. Ami ott kezdetben született a láthatatlantól, láthatóvá lesz és tökéletesedik földi keretekben, az anyagi világban. Az emberi képességeken keresztül a szellemi lét visszatér örök láthatatlan hazájába. Örökös körforgás ez, de nem üresjáratban, nem a lefokozás és kimerítés jegyében, hanem egyre tökéletesebb fejlődésben és a feltámadás győzelmében. Az isteni kegyelemben új teremtmény lett az ember, az életszentség útján az erkölcsi világban természetet cserél, Krisztus Képmása lesz.

A személyes emberi élettől eljutunk a közösségihez, onnét pedig vissza az egyetemes univerzális egységhez. A Teremtő a Mindenség SZERETET-FÓKUSZA: Krisztusban megjelent a földön egy új életrendszerben, egy javított kiadásban, nemesebb emberiségben. A Szentlélek a működésével ezt az emberiséget megszentelődésben tovább vezeti a tökéletesség útján. Ez egy szellemi feltámadás az anyagi világból, a mulandó létből az örök valóságra. Végül is a szeretet örök izzásában a földi teremtmény a Mennyei Atya szeretetközösségében talál hajlékra.

5. A feltámadás

Az egészségtanban tanultuk, hogy az emberi szervezet állandó megújulásban van. Minden sejtje fokozatosan hét évenként kicserélődik. A mai 300 billió élő sejtből hét év múlva egy sem marad megújulás nélkül. Nem különös ez a lassú, de tervszerű folyamat? Ez egy örökös megújulás, szüntelen feltámadás. Ez valójában az élet. A lélegzetvételünkben, a táplálkozásunkban, a vízfogyasztásban megismétlődik ez az életenergia általi megerősödés. A teljes szervezet azonban csak akkor érzi hatását a megújulásnak, ha a táperők eljutnak minden egyes élő sejthez. Itt is, meg a pihenés után a reggeli ébredésben, mintha minden nap megélnénk a feltámadást. A fáradságos munka után ismét megérkezik a napsugár, amely új életet hoz nemcsak a növényeknek, állatoknak, de az embereknek is. Életritmusunk összhangba kerül a természet bölcsen beosztott rendjével és menetével. A nap-éj rendszerrel,

az évszakok változásával, a tavasszal minden felfokozottan ébred. A napsugár hatására az emberi testben elindul és folytatódik egy általános újakezdés, egy szakadatlan építés és feltámadás. A téli alvásba szenderült élők többnyire ösztönösen fényhatásra, hőmérsékletre ébrednek. A napsugár nem szimbólum. Jelenlétére elindul a csírázás, a növényi levélbontás, a növekvés, a virágzás, a termés fejlesztése. Az állatvilág serényen hozzáfog a lakásépítéshez, a fészekrakáshoz, a párosodáshoz, a költéshez. Minden élő adott pillanatban tudja mi a tennivalója. Itt minden az új élet születésére irányul és összpontosul. A tavasz általános lelkesedés, lendület, a termés az új élet folyamata. Ma ennek a nemzedéknek a jelenje és jövője mozdul itt meg, borul díszbe és fog dalba. Ez nem egy eltévedt, véletlen eset, ez nem egyetlen porba hullott mag. Ez egy általános csodálatos összhang, ez teremtés, az első teremtésnek az örökös hangulata és megisméltése. Itt minden élő meghívást kapott, ez egy általános ünnepi világkoncert. Ilyen lelkesedésben születik és halad az élet.

A további évszakok beosztásával járó tevékenységben folytatódik az életszakasz. Minden pontosan meghatározott időben és rendben: a nyári termésérés, az őszi szüret, majd a téli pihenésre készülő energiátároló munka. Megérkezve a fagyos tél, már alva találja a természetet. Ez a hideg, merev állapot hasonló a halál jelenségéhez. Mennyire tévedünk, mert amint megérkezik a következő tavaszi napsugár, a csodálatos érintésére ismét feltámad a holtak nevezett természet.

A halál esetében sem csalásról kell beszélni. Isten ezen téli fagyos állapotot, jelenséget küldi tolmácsként. Ebben fogalmazta meg az ember számára a világmindenség nagy titkát, a feltámadást. A halál nem végső pont. A test nyugalmi állapota az örökkévaló sugarak hatására új életre kel, az emberi lélek az örök tavasz sugarára örök életre ébred.

Ennek a létváltozatnak a magyarázatára küldött az ég számunkra élő tanút Jézusban, aki feltámadásával elfogadhatóvá, érthetővé tette az örök élet tanításának hitét. Az örök tavasz hírnökei lettek az apostolok és a kereszténység századokon keresztül. Ebben a hitben tárul fel számunkra a keresztény élet legszebb titka: a feltámadás és az örök élet. A természet szüntelen feltámadásában, a láthatatlan hosszú folyamatban az emberiség megéli a saját feltámadását is. A hitben megélt feltámadás azonban az örök hazában, a lelkek misztériumában sajátságos módon vár ránk.

Az ég és a föld örökös két világ közötti kommunikációban van egymással. Naponta érkeznek élők a bolygóra és naponta távoznak a holtak. Miért fogadnánk ezt mint valami negatívumot, amikor a legtermészetesebb folyamat, amelyről Isten külön is tájékoztatta az embert. Ő hitet ad és reményt a szívébe. Szüntelen szeretetének jeleit mutatja a földön és ígéri a mennyben.

Régebbi adatok szerint az emberiség naponta kétszázezer halottjával éli meg a hazavándorlást az örökkévalóságba. A föld nép legalább ennyi új taggal szaporodik és növekszik. „Az anyag az Emberben a Személlyessel éri el a teljességét. A pszichés (lelkies) „temperatúra” folytonosan növekszik körülöttünk, de most már planetáris nagyságrendben, az egész Földbolygót átfogva. Így ölt fölfogható normát az emberi szellem születése és fejlődése. A fejlődés végpontja az ómegapont, a feltámadt Krisztus, a világ egyesítője és beteljesítője. Ez egyben a Mindenséget mozgató és beteljesítő transzcendens lényel, az ÖRÖK ISTENNEL való egyesülés.” (Teilhard)

6. Az egyház feltámadása

Nyilvános működésének kezdetén ott találjuk Jézust a Tibériás tó partján. A halászok a csodálatos halfogás láttán áradoznak. Következett a kánai menyegző. Ezután a tizenkettő vele marad és kíséri őt a tanító körútján. Később 72 tanítvány és néhány asszony is csatlakozott hozzájuk. Így alakult Jézus iskolája, egy elitscsoport. Ez a jövő evangelizálásának magja. A kenyérszaporítás csodája, a betegek gyógyítása csak fokozta a lelkesedést.

A keresztfa azonban megrendítette őket, bizonyos értelemben szétszóródott a csoport. A feltámadás reményt keltett bennük. Ez egy újraébredés. Jézus Anyja egybetartja az apostolokat, együtt imádkozik velük. Az elitcsoport Pünkösdkor újjászületik, a Szentlélek a munkatársaivá avatja őket. A megkereszteltek számával növekszik, ezek is csatlakoznak az apostolokhoz, a hithirdető csoporthoz. Saul megtérésevel és a megkereszteltekkel erősödik az elitcsoport. Gomba módra szétszélednek. Pünkösöd, az Egyház tavasza, elindítja az egyházközösségek szervező munkáját világhódító útjára. Ez kétezer év óta szüntelen tart. Az apostoli egyházi intézmény megőrizte az őskeresztény alapot, és eredeti lendületét. Jézus örömhíre szünet nélkül terjed.

A kereszténység a Jézust követők életével, az apostoli folytonossággal, az egyház megszilárdult intézményével: a pápával, a püspökökkel, a papsággal és a megkereszteltek elitcsoportjával örökös megújulásban van. Kiváló munkásokként szerepelnek férfi és női szerzetesrendek, a missziótársulatok és a laikus kiségitők, akik bizonyos munkakört vállaltak és feladatokat végeznek az evangélium szolgálatában. A Szentlélek egyesítő, tavaszhozó erejével ma is halad a világmegmentő munka. Az isteni kezdeményezésnek beláthatatlan nagy szövődményei vannak, minden területre és korra kiterjednek. Az egyéni megtéréseken múlik tulajdonképpen a változás, a lelki megújulás. Bekapcsolódva az egyházi közösségbe, az egyéni élet egyetemes vonatkozást nyer. Hatással van a fejlődésre, világváltozást hoz, új korszakok alakulnak. Ugyanazon isteni mű ez is, mint a Teremtés. Ahogyan a sejtosztódásban van az élet titka, úgy az evangelizálásban a kereszténység misztériumának sejtosztódása rejlik. A személyes Istennel való kapcsolat egyéneként épül ki. Az ember közösségi lény viszont, egybekapcsolja Istennel mindazokat, akik Őt nem ismerik. A lelki szerveződés nemcsak a lelki területeket öleli fel, mert az élet minden más részeire is kihat. A szellemi-lelki emelkedés általános sikert is jelent, és nagy jövőt ígér. Ez olyan meglátás, amelyet Jézus kétezer évvel ezelőtt már meghirdetett, amelyet egyházunk nagyjai, szentjei is felfedeztek és ma is követnek.

Az Egyház feltámadása korunkban a világ fejlődését és feltámadását is jelenti. Az evangéliumi elv szerint a keresztények a „föld sója, és a világ világossága, az élesztő szerepét töltik be.” Krisztussal a világ megmentői. A számbeli adatok tehát korunk számára jelentenek valamit. 1978-ban 16.979.094 katolikus keresztelő volt. Ez a szám 1991-ben emelkedett: 18.139.392. A megkeresztelt katolikusok összlétszáma a világon 1991-ben: 944.578.000.

II. János-Pál pápa megválasztásának évében, 1978-ban, 416.329 katolikus pap működött. A szerzetes férfirend tagjai: 74.792. A szerzetes nővérek száma 984.784. Azt hiszem, ezek a számok mégis csak valamit jelentenek, méghozzá több lehetőséget, mint a 12 apostol esetében. Egy-két példát hozunk csak ebben a könyvben, amelyek bemutatják a korszerű egyházi tevékenységet, de már ez is elragadó. Krisztus Misztikus Testének a megújulása örökös az eukarisztikus áldozatban. Naponta 400 ezer pappal a szentmisével egyesülnek a hívek a föld minden részén. Ez egy lelki erődítmény. Ebben a világban jobban mint bármikor terjednek a lelki csoportok, a bázis közösségek. Az evangelizálás a médiákon keresztül is halad. A háborúk nagy szétszórtsága után egybekovácsolódik a világ. Ha az Egyház átélte az üldöztetést, akkor most feltámad.

Az egyházi életbe bekapcsolódva a hívek nemcsak saját lelkeségüket tartják fenn, sőt az intenzívebbé válik, ha mások felé irányul és gyakorlattá válik az igehirdetés, vagy szeretetszolgálat. A korszerű eredményeket a mai keresztények tevékenysége határozza meg. Bármilyen kicsinynek is tűnik néhol egy megmozdulás, annak jövője is van. A példa vonz. Ez a mai egyház még sosem mutatkozott ennyire aktívnak, megnyerőnek, mint ma. A tevékenységnek széles távlatai nyíltak meg a mentőszolgálatban. Úgy tűnik, hogy a gyakorlatban ilyen eredmények még nem voltak az evangelizálás és szeretetszolgálat terén, mint ma. A médiák segítségével felfokozódik a lelkeség nemcsak közösségi élményben, de gyakorlati együttműködésben is. Ám a népsokasodás terén gyakorlatilag az Egyház nem éri

utol a kívánt eredményeket. Szükség van több lelkipásztorra és laikus kisegítőre. Az egyház és szeretet győzelméig még nagy utat kell megtenni. Figyelmet érdemel az imában való egység. Nem lehet kiszámítani, hány millió rózsafüzér imádkozó egyesül és kíséri a napi egyházi életet, a tevékenységet, a törekvéseket és eredményeket.

7. Az ima

Az ima a hit cselekedete. A hitben olyan elemek vannak, amelyek egybevetik a földorsot a világmindenség többi részével és átfogó egységben veszi az életet. A hit magyarázatot ad a világ eredetéről, céljáról, kapcsolatairól a Teremtővel. Az ima olyan lelki kapcsolatot a túlvilággal, amelyben nyilvánvalóvá lesz Isten jelenléte és a vele való egység fontossága. Isten láthatatlan a földiek számára, ám elég tény igazolja számukra azt, hogy Ő velük van, sőt állandó kommunikációban van velük. Az ima tehát elsősorban Isten elismerése, szeretete, tisztelete. A hívő elfogadja Őt nemcsak egy igazságként, de mint mennyei Atyát, aki életet, életcélt és tartalmat ajándékozott neki. Ugyanez a Mennyei Atya feladatokat ad, helyes életpályát és nagy eredményeket vár tőlünk. Ő mindent tud és ismer minket. Mégis várja, hogy szükségünkben hozzá forduljunk és kérjük a segítségét. A túlvilági kapcsolatok szerepe az Istennel való együttműködést fenntartani, vele összhangot teremteni, a helyes életpályát biztosítani. Az emberi lélek olyan képességekkel rendelkezik, amelyeken keresztül lehet Istennel találkozni, értekezni, kapcsolatot fenntartani, szeretetben élni. Az ima nem bizonyos imaszövegek gépies ismétlése, sem szórakozott gondolatok szétszórtsága vagy kapcsolathányban megért rövidzárlat. Az ima életajándékozás Istennek. Irányítás a napi munka megkezdése előtt és a tervek elkészítése. Fiatal korban, vagy még később is, egész életvonal megszerkesztése. Mindenesetre fontosabb dologban tanácskozás, erő, felkészültség, biztatás. Istennel van kezdés, határozottabb a kivitelezés, sikeresebb a munka. Alapjában véve az élet isteni irányításra megszabadul sok tévedéstől, könnyebbé válik a tevékenység, a fáradság elviselése. Örömteljes a nap.

Ha van értelme az imának, az a válságos időkben, akár egyéni, akár közösségileg igen fontos és szükséges. Súlyosabb esetekben, akár személyes ügyben, akár általános világhelyzetben nemcsak egyedüli, de közösségben kell imádkozni. Hosszabban tartó ügyekben akár böjttel is egybe kell kapcsolni. Jézusról feljegyezték, hogy negyven napig imádkozott a pusztában böjttel egybekapcsolva. Csak azután indult tanítani az embereket. Ebben a korban, amikor annyi panaszunk van, szükség volna összefogásra. Egy imahadjáratot kell szervezni a világ megtéréseért, a békemozgalom sikeréért, az éhezők megsegítésének megoldásáért, egyetértésért: az országban, a világon, a plébánia közösségében, az egyházi életben. Ha a közösség együtt imádkozik, értékesebb az ima. Istennel mindenesetre mérlegeli az imát és az nem vesz el, ha késik is a megoldás, vagy más felől érkezik segítség és válasz.

8. Az Eukarisztia

Ennek a görög szónak az értelme: elismerés, hála, hálaadás. Jézus utolsó vacsorája keresztfa áldozat emlékezete és megörökítése a mindennapi szentmiséken keresztül. A nagycsütörtöki hálaáldozat Krisztus számára a megváltói hivatás befejezésének a liturgiája a keresztfa vértanúsága előtt. Itt Jézus hálát ad a Mennyei Atyjának a földi küldetéséért. Az emberiség megmentésének szempontjából pedig Krisztus az eukarisztiába egyesíti a földlakókat a keresztfa áldozat körül: ez hosszúlejárátú évezredes misztikus közösségi kapcsolat. A szentmise áldozat sorozatos megismétlésével nemcsak a napok és az évek sorakoznak, de a nemzedékek is, akikkel Krisztus itt találkozik és egyesül a szentáldozatban, a szentáldozás lelki közösségében. Krisztus a Misztikus Test fője itt megéli naponta, percenként a föld népével az egységet. Együtt imádkozik, együtt szenved a tagokkal és

egyedül velük a szeretetben. Ez nem negatív értelemben vett gyászszertartás, nem sikertelen életpálya fölötti siránkozás, de mindenekelőtt hálaadás. Köszönet a kapott kegyelemért, hála a túlélés, a feltámadás örömeiben, érvényesülés, siker, tökéletesedés a győzelem jegyében. Ez egyben további kegyelemkérés, újabb éltető erő kiosztás, lelkesedés, mindennapi lelki feltámadás, és újrakezdés. A szentmisékből él az egyház, itt meríti a napi munkához szükséges energiát, a világépítéshez a meglátásokat, szeretet gyakorlásához a kitartást és önzetlen szolgálatot. Krisztus itt megéli tagjaival a szeretet egységet, ellátja őket minden szükséges kegyelemmel a napi tevékenységben. A Megváltó itt egybeöleli az egész emberi nagycsaládot testvéri közösségbe, egyetlen megváltott néppé lesz az emberiség.

Az eukarisztia a keresztfa gyümölcseit hivatott elsősorban közvetíteni személyenként külön-külön. Elsősorban a megtérés kegyelmét, a bűnbánatot, az újrakezdéshez való készséget és az éltszentséget. A szenvedőknek a keresztviselés terhét könnyíti és gyümölcsozteti. Az egység megszervezéséhez ad képességet. A krisztusi misztikus test valamiképp hasonló ahhoz az emberi testhez, amelyet a teremtő épített az ember számára. A teremtett test 300 billió mikroszkopikusan kicsi alkatrész, sejt-rengeteg összessége. Igazi isteni remekmű. Hogyan is lehet összehangolni és idejében ellátni a szükségeket egy ilyen nagyszámú sejttömegben? Ami embernek érthetetlen, Isten tervében általános tétel. A Krisztusi Misztikus Test évezredekken keresztül, e mai nagyszámú közösségben is, egyesíti a tagokat, és ellátja szükséges kegyelmekkel, éltető erővel. Ez a napi templomi összejöveteleken, a szentmisében történik. Az egyéni áldozatok egyesülnek a többi hívőével és valamennyit egyesíti Krisztus szeretete. Egyetlen lelki közösség ez évezredekken keresztül, amely egybekapcsolja a földlakókat a mennybe költözöttekkel. Az egész emberiség misztikus egysége ez.

„A test egy, de sok tagja van. Így Krisztus is. Mi ugyanis mindnyájan egy Lélekben és egy testté lettünk a keresztséggel. Ti Krisztus teste vagytok, s egyenként tagjai. Az Egyházban Isten némelyeket apostollá, másokat prófétává, ismét másokat tanítóvá tett. Adott csodatevő hatalmat, gyógyító erőt, segítőkészséget, kormányzóképeséget, különféle nyelvi adományt... Ha szenved az egyik tag, valamennyi együtt szenved vele, s ha tiszteletben van része az egyik tagnak, mindegyik vele örül.” (Kor 12,1-31)

Az eukarisztikus áldozat lelki imaközösség az összes földön élő nemzedékek áldozata. Itt egy olyan hatalmas néptömeg van egybekapcsolva, amelyet elképzelni sem lehet. Ám a szentmisében jelen van ez a közösség akkor is, ha csak egy jelenlevő buzgó hívő van a miséző pap mellett. Felfoghatatlan értéke van ennek. Itt jelen vannak az apostolok Mesterükkel Jézus Krisztussal, Jézus Édesanyjával a boldogságos Szűz Máriával, a szentekkel, a vértanúkkal, az összes pápával, püspökkel és pappal, számtalan hívővel. A mennyei seregektől, az angyaloktól körülveve a Mennyei Atya fogadja a hódolatunkat a Szentlélekkel. A Misztikus Test közössége ez, ennek tagjaként te is ott szerepelhetsz. Tökéletes egység ez, amely a világmindenség közösségét alakítja már és az egész Univerzum himnuszát énekli. Az Örök Szentháromságot dicsőíti, az egész teremtésért, a megváltásért és megszentelődésért, az összes elért eredményért.

9. A világ feltámasztása a szeretetszolgálatban

Negyedmillió zarándok jelenlétében II. János-Pál pápa 2003. október 19-én, a missziós világnapon Rómában a Szent Péter téren boldoggá avatta a nemrégien elhunyt Kalkuttai Teréz anyát, a „Szeretet Misszionáriusai” rend alapítóját. Kétségtelen, hogy a 20. század egyik legnagyobb hithirdetője volt az indiai Kalkutta város szentéletű nővére. Ezt az egyszerű albán nőt, aki Európa legszegényebb vidékéről származott, az Úr kiválasztotta, hogy hirdesse az Evangéliumot az egész világon, nem szavakkal, hanem szeretetszolgálatlaltal a szegények között. Mozgalma ma már több mint száz országra kiterjedt. Az isteni gondviselés akkor

küldte őt, amikor Indiában valami 12 millió gyermek éhen halt. A 2003-as adatok szerint 500 ezer családnak adnak enni, 40 ezer nyomorgó gyermeket tanítanak, 100 ezer leprást ápolnak. Menhelyet tartanak fenn az AIDS betegeknek. Otthont nyitottak az elhagyott gyermekeknek, a bántalmazott nők számára. A katasztrófasújtotta vidékeken segítséget nyújtanak a rászorulóknak. Ezek a jószívű növérek, kiségitők mindenről lemondtak és mindenütt a semmiről indultak, mégis naponta terjed a rend. Csodák csodája, hogy van mindig, aki melléjük áll és támogatja őket, és van miből támogatni a szegényeket. Itt elsősorban az egyházi intézmények nyújtanak segítséget. Teréz anyát megkérdezték az újságírók, hogyan képes szakadatlanul ápolni a leprás betegeket? Azt válaszolta: Egyetlen napig sem lennék képes erre, ha nem találkoznék a szentáldozásban Jézussal. Ugyan bizony, hogyan is tudna egy hit nélküli ilyen munkát vállalni? És most beláthatja bárki, mennyivel szegényebb volna ez a világ a keresztyén jótékony szolgálatok nélkül. Kérdezhetnénk: Mivé lenne a világ a Láthatatlan Isten nélkül, aki így láthatóvá, tevékenyé válik a világban a Krisztus-szeretőkön keresztül a szenvedő emberiségben?

10. Hogyan viszonyul a világ a nincstelenekkel szemben?

Gyermekkorom falusi idill-képéhez tartozott a sánta koldus. A szülők és nagyszülők minket, gyermekeket ráneveltek az élelem átadással a koldusok megsegítésére. A vallástalan társadalom azonban kizárta őket. Fokozatosan eltűntek utcáinkról a koldusok. Egyszer a fővárosi villamosra fölkapaszkodott egy sánta, rongyos külsejű ember. Végignézte az utasokat. Meglátott egy papot és egyenesen hozzáment. Szótlatlanul kinyújtotta a kezét. A pap a zsebébe nyúlt és pénzt adott a kéregetőnek. Az utasok egyike-másika sértődötten provokálta. „Hát miért csak a paptól kértél?” „Csak azért, kérem alássan, mert tudom, hogy ennek az embernek van szíve.” No csak éppen ez kellett még, hogy valaki megdicsérje a papot, akit egyébként sem tűrt a hitetlen társadalom. Felhorkantak a büszke városiak. „Nézz, csak oda! Hát nekünk nincs szívünk? Jó lesz, ha az első állomáson leszállsz, mert rendőrt hívunk. Nem tudod, hogy ebben a szocialista rendszerben nincsenek koldusok? Itt mindenki egyenrangú dolgozó!”

Bizony az elvallástalanodott társadalom szívtelenül halad el a nyomorgók és bajbajutottak mellett. Felfigyelhet bárki arra, hogy a kommunista szervezetek nem alapítottak jótékony társulatokat és nem szerveztek szeretet-szolgálatokat. Pedig hát annakidején az egységtestvériség jelszavait tűzték a zászlókra.

Világunk a kollektívizálás folyamatában egymásra szorulás, anyagi javak igazságtalan elosztásának egyensúlytalanságában hányódik. Itt szív-hiányról kell beszélnünk. Az emberiség egyharmada éhezik és élelem-hiányban szenved és elvesz. Mások szükségét nem lehet észrevenni, ha anyaggyűjtési lázban csak magadat látod. A világhelyzet, az önbiztonság abban fogalmazható meg, hogy egymásra hagyatkozó kölcsönösségben mindenkiről gondoskodunk. Ma még mindig csak az egyházi szervezetekben, a hitbeli kapcsolatokban, a szeretetközösségekben lehet remélni. Végezetül is itt van az Isten-hiány, a hitben való megfogyatkozás, a vallási közömbösség kérdése. Hogy lehet ezt a kérdést megoldani?

A fokulár mozgalom tagjai utazás közben keresik az embertársakat, hogy tanúságot tegyenek a szeretetről. Figyelik a bajbajutottakat, elmaradottakat, baleset áldozatait és segítenek nekik akár pénzben akár kocsijavítással, akár közeli buszmegállóig való szállítással, vagy kórházi, vagy orvosi segélyhívással. A környezetet figyelők nyílt tekintettel készek bárhol segíteni, ahol csak szükség van és lehet. S ha más nem, egy-két szerető szó is elég. A Szentlélek többször vezetett hozzájuk olyanokat, akiket mások elutasítottak.

11. Az első iskolákat az egyház alapította

A korok kihívásaira, igényeire, nincstelenségeire válaszolnak a Krisztus-követők: a jó keresztények, a nagy emberek, a tudósok, az iskola alapítók, a jótékonykodók, akik olykor emberfeletti módon vetik bele tehetségüket, feláldozzák életüket az új világ megteremtéséért. Az egyháznak minden korban volt elitcsoportja. Ezek nemcsak az egyházi vezetők, de a régtől fogva kivált a szerzetes közösségek. Ezer évvel ezelőtt a kiváló Szent Benedek rendbeli-szerzeteseknek köszönheti a magyarság, hogy földművelő nemzet lett. Ezek kolostorokat alapítottak és a nép vallási nevelésével egybekapcsolták a föld megmunkálását. A jeligéjük volt: „Imádkozzál és dolgozzál!” A szerzetes rendek a kolostorokban voltak az első tanítók és írásjelek feltalálói, az első iskolák alapítói. A beteget gyógyították, az éhezőket táplálták, a bűnösöket megtérítették. Így váltak a szilaj félnomád nemzetek Európa kulturnépévé. Loyalai Szent Ignác (1491–1556) a jezsuita rend alapítója halála előtt 8 országban 39 kollégiumot vezetett. 1626-ban az iskolák száma 444-re nőtt. A szerzetesrendek kiválósága abban volt, hogy nemcsak az alapító szent haláláig működtek, de azután is folyamatosan. Így a fejlődés irányítói lettek a következő nemzedéknek is. 1974-ben a Jézus társaságnak 36 ezer tagja volt. Ezek az egyház legképzettebb papjai, a világi tudományokban is kitűntek.

Gerhardinger Karolina (1797–1879) a Miasszonyunkról nevezett szegény iskola nővérek rendjét alapította meg. Ő, aki szegénységi fogadalmat tett és semmit sem birtokolt, halálakor 300 iskolát hagyott nővéreire, akik a leányifjúság nevelésével kiváltak. 1950-ben 850 iskolájuk volt már, amelyben 11.150 nővér tanított. Korunkban kétmilliárdnyi írástudatlant tartanak számon. Ugyan mi lett volna, ha az egyházi iskolák nem működtek volna a múltban, vagy ma is megszűnnének tanítani, főleg az elmaradott országokban?

Bosco Szent János, a szalézi rend alapítója (1815–1888) fiúk nevelésével foglalkozott. Kézi munkára tanította őket. Tízezernyi gyűjtött össze és műhelyében foglalkoztatta őket. Hatalmas intézetek emelkedtek templomokkal, iskolákkal, műhelyekkel. Élete vége felé 60 szalézi intézet működött, közel 130 ezer tanítvánnyal. Ma 107 országban vannak jelen szerte az egész földön. Húsz nemzetközi könyvnyomdájuk a legszebb kivitelezésekben ontja a könyvek millióit.

A szellemi elmaradottság szakadékaik tátognak mindenfelé. Az emberiség egyharmada írástudatlan. A terrorcselekmények mögött kultúra és nevelés hiány rejlik. Az egyházi missziók a hitlejlesztés mellett iskolákat is alapítanak, de a nyomorgókon is segítenek. A létbiztonság azonban csak szeretetben, az egész emberiség egybekapcsolódásával jelenik meg.

12. A kórházakat az egyház alapította

A II. világháborúban megsebesült egy szerb generális. A Szent Vince rendbeli irgalmas nővér egész éjjel ott virrasztott az ágyánál. Szakadatlanul imádkozta a rózsafüzért a betegért. A végső küzdelem volt ez. Az orvosok nem reméltek a felgyógyulásában. Elérkezett a reggel, az orvosi vizsgálat ideje. A nővér még mindig ott ült. A hitetlen ügyeletes orvos megvető pillantással vett tudomást róla, mint aki biztos volt abban, hogy itt már felesleges minden ima. Rövid időre a beteg váratlanul kinyitotta a szemét és megszólalt: „Nővérke, köszönöm az imát, egy kicsit jobban érzem magam.” Az orvos nem akart hinni a szemének. Hónapokkal később a generális felépülve hazatérhetett a kórházból és meglátogatta a feleségével a nővért a zárdában. Csekély ajándékot vitt és nagyon köszönte az imát, mert szerinte csak az segített. A nővér egy csodásérmét adott a feleségének, amelyet a gépkocsiban helyeztek el. Egy utazás alkalmából a szűk hegyi kanyarban a csúszós téli úton lezuhantak egy völgybe. Hatvan méter mélységben fennakadtak egy fában. A kocsis tönkrement. Nekik azonban jelentéktelenebb

horzsolásokat leszámítva nem történt bajuk. A csodáséremnek tulajdonították a túlélésüket. Ebben az időben akarta a kommunista rendszer felosztatni a szerzetesrendet és elbocsátani a nővéreket a kórházi szolgálatból. A generális kijárta, hogy a nővérek visszatérhettek, de rendi ruhájukat nem vehetik fel. Később ezt is megengedték nekik. Azonban egyre több világi ápolót alkalmaztak a kórházban. Ezek csak pénzért dolgoztak és lelketlenül bántak a betegekkel. A panaszok közben többször elhangzottak: „Úgy senki sem törődik a betegekkel, mint a jó tisztelendő nővérek.” A szerzetes nővérek minden betegben a szenvedő Jézust látták a kereszten és ezért nagy szeretettel szolgálták őket. Jézus híveit nemcsak a kórházakban ismerjük fel, de az utcán és mindenhol. Mi volna, ha mindenki a követője lenne? Az egész föld megváltozhatna.

Ma már senki sem kérdezi, hogyan keletkeztek az egészségügyi szolgálatok, és ki alapította a kórházakat. Jézus apostolai az új tanítást csak csodákkal kísérvé tudták átadni. A gyógyulásokban isteni erő jelenléte mutatkozott meg, de kitűnt a Krisztussal együtt érző szeretet. Ez már kétezer éves gyakorlattal kíséri az egyház munkáját.

Páli Szent Vince (1581–1660) példája erről bővebben adhat felvilágosítást. Tizenöt éves korában indult el papi pályára. 1600-ban szentelték pappá. Öt év múlva tengeri kalózkodás fogságába került. Rabszolgaként eladták. Háromszor gazdát cserélt, aztán megszökött. Hazatérve különös tevékenységbe fogott. Hölgyeket gyűjtött össze szegények és betegek önkéntes gondozására. Később férfiakat is talált erre a munkára. Párizsban és nagy városokban a szegények szolgálói a legmagasabb körökből kerültek ki. Szent Vince odavezette őket a rászorulókhöz és azt mondta: „Itt van Jézus, aki éhezik, szomjazik és ezekben a szerencsétlenekben szenved.” Ezek az önkéntesek nemcsak a szolgálatot vállalták, de sajátjukból biztosították a rászorulóknak az ételmet. Párizsban még ma is van egy városrész, ahol valamikor a szegények elszállásolva és gyógykezelve voltak, és ahol az első kórházak épültek. Az első ápolókból lettek a kórházi nővérek, akik később szerzetesrendet alapítva teljesítettek szolgálatot.

Szent Vince és szerzetestársai 1645–1661 közötti években mintegy 1200 rabot váltottak ki és szabadítottak fel a török fogságból. 1657-ben csak Párizsban valami 400 talált gyermeket gondoztak a nővérek. Figyelmük kiterjedt a háború áldozataira is. Egy-egy plébániának naponta ötezer éhezőről is kellett gondoskodnia. Elsorolni is sok lenne, hogyan terjedt el ez a gyakorlat napjainkig. 1960-ban már 65 nemzet, 48 tartomány összesen 4221 házban fogadta be az irgalmas nővéreket. Számuk elérte a 45.209-et. Senki nem tudja felmérni mekkora munkát és segítséget jelentett a világnak ez az egyetlen kezdeményezés. Mekkora változást hozott és mekkora lendületet adott ez a kereszténység fejlődésének, az orvostudománynak, a rendszeres gyógykezelésnek. Ma a nővérek nemcsak az ápolónővéri szakképzettséget szerzik meg, de többen az orvosi fokozatot is. Ki tudná ma már megszámolni a kórházakat, egészségügyi intézményeket és azt, hogy hány beteg keresi fel ezeket az éjjel-nappali szolgálatokban. Jézus volt az első kezdeményező, aki nyomán az apostolok kézzel a gyógyítottak. Európából a világ minden tájára eljutottak a betegápoló nővérek. Ma szinte minden falu vagy város már egészségügyi rendelőkkel lesz felszerelve. Ha Jézus tanítását sokan nem ismernék is vagy mellőznék, de a szeretete ilyen módon meg lett örökítve. Jézus közösségeinek a mondanivalója a szeretet. Ez minden helyzetben és betegségben szükséges.

13. A kereszt a világban

A kereszt a kínzás egyik legkegyetlenebb eszköze és az élet megsemmisítésének a fája. Kérdezhetnénk, honnét is származik? Ha már a szenvedtetés eszköze, akkor miért a halál eszköze? Ha a halál a célkitűzése, akkor miért a kínzás? Mindkét ellentmondás a gyűlölet olyan méretű kiáradása, amelyben feltételezhetjük a sátáni adagolást. Ez csak sátáni

találmány lehet, amely az élet megkeserítésére és megsemmisítésére készült. Ez a Teremtő Isten mérhetetlen szeretetével sehogyan sem egyeztethető, életet teremtő Jóságával ellentétes szándék. Ezen alapvető tételből kiindulva megállapíthatjuk, hogy ez a lét gyökeres tagadása, a teremtést meghatározó Isten akaratával szembehelyezkedő álláspont. A gyűlölet tehát olyan állásfoglalás, amely nem tűri a szeretetet, azaz a teremtői világalkotó tevékenységet, sem a szeretet gyümölcsét, az életet. A háborúban felismerhető mindkét irányt megcélzó szándék: rombolni a világot, irtani az életet. Nehezen feltételezhető ez egy emberről, aki kapcsolatot tart Istennel. Ez sem a tervet nem készíthette, sem rábeszélésre nem fogadhatta el. Itt egy ősi ellenség, Isten gyűlölő jelenléte ismerhető fel.

A legrámaibb cselekedet, amikor Isten megbékélésre küldött Fiát szegezték fára, vagy a megbékélést élő és szeretetet terjesztő keresztényeket veszik célpontba. Jézus mondta: „Aki nincs velem, az ellenem van, aki nem gyűjt velem, az szétszór.” (Lk 11,23) Tehát gyorsan felismerhető az Isten ellenes tevékenység. A Teremtésben az ember Isten szeretetének ajándéka arra hivatott, életfeladatot kapott, hogy élje a szeretetet. Nem néha kell a szeretetet gyakorolni, vagy ritkán elismerni. Ez olyan isteni lelkiállapot, amelyet örököltünk, amelyet meg kell őriznünk, át kell adnunk, meg kell osztanunk másokkal. Ha megzavarja ezt az életvonalat valami, vagy valaki, akkor azt orvosolni kell. Minden ember feladata a szeretet hírnökeként szerepelni. Békében élni, építeni és irányítani az életet. Ez az egyetlen méltó lelki állapot és emberhez illő életmód. A családi életben, az élet alapsejtjében, első helyen kell ezt megvalósítani és örökségül hagyni. Minden tudomány, technika, vagy anyagi jólét hiába való, ha az élet elbizonytalanodik a szeretet-hiányban. Számtalanszor nem is sejtik a tettesek, hogy a a szeretethiány milyen károkat okoz a szervezetükben és mások egészségében. Az Isten tagadásával, mellőzésével, az anyagiakhoz való túlzott ragaszkodással, az élvezetek mértéktelen keresésével, tönkremegy a szeretet, de az élet is. Istennel kapcsolatban lehet igazi szeretetet találni, elfogadni, megőrizni és érvényesíteni. Benne az egész családi élet, közösségi szerveződés, és az egész világ egysége megoldható. Ez nem külső ráerőszakolt létforma és eszköz, ez a természet eredeti meghatározása. A szereteten kívül egyetlen filozófia, uralom, erőszak, vagy hatalom nem képes meggyőzni a másikat az élet értelméről és igazi értékéről.

A nemzedékek során tökéletesedett ember ki kell, hogy értékelje a szeretet lényeges szerepét az életében. Központi értékekkel a szeretet meghódítva a teret, és minden családban helyet kapva, csodálatos változásokat hozhat. Egyetemes szinten lehet megélni a szeretetben a mennyet.

Krisztus a kereszt vállalásával, elviselésével buzdítani akart. A mindennapok apróbb ütközésében elviselt keresztet egyetlen eszköz a béke megőrzésére. Az általános erőbefektetés szabálya szerint a munka eredménye arányos a leadott energiával. Vagyis a fáradság, a szenvedés befektetés olyan eszköz, amely biztosítja a sikereket és a fejlődést. A türelmes életvitel, mások terhének elviselése szelíd emberi életet feltételez, amelyben egyszerűbb lesz a létkérdések közötti súrlódások megoldása. A kereszt nagyban az emberiség megváltása, kicsiben sem veszíti el megváltói értékét és szerepét. A szeretet és mosoly is lehet valakinek kereszt, ám nyomában feltámad az élet, boldogabbá válik a környezet, könnyebb az emberi együttélés.

14. A kiskorú bűnöző a bíróság előtt

Egy kiskorú bűnöző védelmével megbízott városi ügyvéd elutazott a szomszédos faluba, hogy tanulmányozza a környezetet, amelyben a fiú a betöréseket elkövette. Az ügyvéd jól felkészülve a tárgyalásra következőket mondta: „Amikor végignézttem a faluban a moziképeket, csupa bűnözőkről és alvilágiakról szólnak a történetek. Az üzletek teli vannak ékszerekkel, élelemből is bőséges a kínálat. Cigaretta- és drog kereskedelemről is lehet

beszélni. Hogyan is hatott erre a kis éhezőre mindez, akinek családjában a legnagyobb szegénységet fedeztem fel? Szerintem nem a gyermek a bűnös, hanem a társadalom, ahol munka nélkül maradtak a családok, ahol éheznek, és amely bűnözőket nevel. A bűncselekményért felelős az iskola, azok, akik a gyermekeket tanítják, akik szervezték a gazzettekről szóló filmjátékokat, akik rászédtek őt a lelkiismeretlen cselekedetekre, vagy az, aki előidézte a testi-lelki nyomorúságot, amelyben a gyermek élt. Ez a kiskorú aránylag még nagyon is fiatal. Ez egy évvel ezelőtt még ártatlan volt. Úgy képezte ki a környezete, félrevezették nagyobb barátai, rákényszerítette a sorsa, a túlélés lehetősége. Felbátorította a vallástalan környezete, az eltitkolt Isten és a lerombolt falusi templom.”

Mindenkor voltak bűnözők, újabban felfigyelhetünk a kiskorúakra. Ma nagytekintélyű államok nem képesek már letörni a kisgárdát. Az egész világ erkölcsi katasztrófát él meg. Vallási körökön kívül aligha törődik velük valaki. Az ifjúsággal foglalkozó lelkészeket még néhány évvel ezelőtt börtönre ítélték. Ismerek egyet, aki nyolcszor volt börtönre ítélve ilyen ügyekért. Többfelé a rendőrök együttműködnek a bűnözőkkel. Ha a bűnözés általános, annál nagyobb összefogásra van szükség. Ám a médiák éppen ellenkezőt sugároznak: éltetik és támogatják ezt a ferde világnézetet, romlott erkölcsöket. Szórakoztató műsort készítenek ezekből a sajnálatos példákából. Mintha érdeke volna valakinek terjeszteni az erkölcsi romlást. Ebből mindből az következik, hogy a nyilvánosság nem érdekelt az erkölcsi jóval szemben. Mintha a világ nem igényelné a jó embert, a becsületes életet, a tiszta lelkiismeretet, a békés együttélést és az egész emberiség összefogását, együttműködését a negatív jelenségekkel szemben, és küzdelemben.

Az egyház egyedül marad az erkölcsi rend mellett. Az egyik országban 560 csoport létesült, valami hatezer taggal, ahol titokban megszervezik a függőségek, a szenvedélybetegek gyógykezelését. Miért nem ismernek ilyen mozgalmat minden országban, a nem keresztény körök is? Miért kell ezt a mozgalmat titokban tartani és cselekedni? Mintha a világban szégyen és tilos volna a jót tenni!

A keresztény életmód élő példa a gyengék számára. A szabad erkölcsi világrend az emberiség életébe kerülhet, ha nem örökösödünk felette.

15. A rossz a hitetlenség talaján élőködik

1965-ben a szűkebb Szerbia területén 4 ezer kiskorú csavargót tartottak nyilván. A vallástalan környezetben négy évre rá négyszeresére emelkedett ez a szám. Becslések szerint ma csak a fővárosban lehet 10 ezer kiskorú csavargó. A hittől eltávolodott társadalom termőtalaja a bűnözésnek. Ha kilépünk a nagyvilágba, ott is igazolva találjuk ezt, lehetséges még súlyosabb következményekkel. Kanadában a kiskorú bűnözők 93 százalékban vallástalan családból származnak. Világviszonyban percenként történnek betörések, naponta többfelé terrorcselekmények. De hogyan is lehetne elképzelni egy világrendet, amelyben naponta talán 20 ezer gyermek éhen hal. Ugyanakkor hadászatra milliárdokra megy a kiadás. Mindezek mellett ugyan ki is tudná megállapítani hány családban ismétlődik meg a nagy dráma, a szülők megölik a gyermekmagzatot. E világ nem érti meg azt, hogy a gyermek a jövő. Nélkülük halódik a család és az emberiség.

Magyarországon egy pap saját kezével és a gyermekek közreműködésével felépített, renovált, felemelt egy otthonot, ahol szép számban összegyűjtötte a kis hontalanokat. Az ateizált világ leállította a mentőszolgálatot. Később a kommunista rendszer alapított otthonot a kiskorú bűnözők számára. Valami 18 pedagógus volt alkalmazva és akarta átnevelni a gyermekeket. Végül is feladtak minden reményt, fel akarták oszlatni az otthonot. Egy idősebb szalézi atya jött haza nyugdíjas korában. Két segítő társával elfogadta az intézményt. Hamarosan csodálatos eredményt ért el. Vallásos neveléssel nem kellett szélnek eresztetni a 300 kiskorút.

Más helyen is megmutatkozott a hit ereje a nevelésben. Vajdaságban egy fiú panaszkodott a szüleinek a városi internátus tarthatatlan helyzetére. Nehéz düllőzni a fiúkkal. Verekednek, hajnalig tévénznek, dohányoznak, alkoholoznak. A szülők áthelyezték fiúkat a közeli szalézi kollégiumba. Meglepődtek a különbségeken. A katolikus intézményben az ajtókat nem kellett zárni, mégsem veszett el semmi. A fiúk nem veszekedtek, nem dohányoztak, és nem italoztak. Este idejében mentek aludni. Hitoktatás is volt és a legjobb tanulók voltak. Az ellátás is színvonalas volt, mert a konyhások nem loptak.

Az állami iskolában is a katolikus tanuló kiválik a jóságával. A fokulár mozgalom egyik vezető embere otthon együtt élte az evangéliumot a családdal. Egy napon az elemista fiú elpanaszolta szüleinek, hogy a tanító odaültette mellé „az osztály rémét”, aki mindenkinek lábat állít, kihívó, verekedő, az órán nem hagyja a tanárt beszélni, nem lehet tőle figyelni. A családi kör megtárgyalta a kis Andréval a tennivalókat. Másnapra felkészült a katolikus fiú, hogyan győzze meg az elvadult szomszédját. Rajzóra volt. A fiú nem hozott törrlógumit, és az ujjával majszolt a rajzlapon. André odacsempészte váratlanul az egyik törrlógumiját a szomszédnak. A fiú meglepődött, amikor meglátta. Kitörölte a maszatot, utána visszacsempészte a gumit a gazdájához. Ám ismét hibázott. A jó szándékú segítség most sem maradt el. Az óra végén a gumi visszakerült a tulajdonosához. A szünetben André a táskájából elővett egy finom szendvicset, amelyet elfeleztek. Ezzel a kis betörő le volt fegyverezve. Odaállt André mellé és azt mondta: „Ugye mi örökös meg nem támadási szerződést kötünk, és ezentúl igazi barátok leszünk. Ennek a jegyében most kezét fogunk.” Ez így is történt. Másnap André egy szép könyvet vitt ajándékba, teli képekkel. A kis vadóc ettől kezdve megváltozott. Hamarosan a jó tanulók közé sorakozott. Többször látogatták egymást barátjával.

+ + + Az ember akkor éri utol magát, ha egyensúlyba hozza az életével a környezetét. Az egyensúly olyan arányos középút, amelyben az ember az egyéni önzéseket, igényeket, feláldozza mások javára. A jóság így megosztódik, a figyelmesség kölcsönös összhangba kerül. Az önfegyelem mindig mások javára is szolgál.

16. Keresztény karitászok

Ritka ország az a régi keresztény Európában, ahol ma ne volna szeretetszolgálat. Ez azonban javarészt egyházi szervezésben működik. Az állam kevésbé avatkozik ezekbe a mindennapi ügyekbe, hacsak a rendkívüli katasztrófák idején nem támogatja az érintetteket. Terjedelmes volna, és nagy munkát igényelne csak a Vajdaság karitásztevékenységét részletesen ismertetni. Példaképpül Németországról emlékezzünk meg, ahol a karitászt elkülönült az állami intézménytől.

Hány város vagy helység rendelkezik szervezett szeretet szolgálattal, azt lehetetlen felmérni. Az országban azonban valami 500 ezer főállású karitászt dolgozó van bejelentve a nyugdíjalapba. Jól tudjuk, hogy vannak önkéntesek is, vagy csak alkalmi besegítők, akik jelentős szerepet visznek a jótékonykodásban. Régebben Passauban a katolikus teológia karán külön karitászt tudományt is tanítottak (Caritas-Wissenschaft). Mostanáig szokás évente kétszer gyűjteni a harmadik világ szegényei javára: advent és nagyböjt egy-egy vasárnapjain. Az egyik akció: ADVENIAT, a másik MISEREOR. Minden egyházmegye sajátos módon szervezi a távoli országok megsegítését. Rendszerint egy püspökség, vagy város, keres magának egy partnert. Ez talán egy afrikai ország, vagy más kontinensen levő terület, püspökség, vagy államocská. Vannak szervezetek, amelyek templom építést és renoválást támogatnak, vannak, amelyek élelmet vagy ruhaneműt osztogatnak. Az egyik város Németországból felkarolta Kongót. Ott megszervezte a misszionáriusokat, földművelést, kórházat, egészségügyet, templomokat, iskolákat, vízvezetékeket épített. Ehhez szükséges

felszereléseket is, pl. traktorokat, gépezeteket, járműveket, épületanyagot és hasonlókat küldtek. A gyönyörűen kiépült országot nemcsak anyagilag támogatták, de szükséges tanítókat, instruktorokat, szakembereket is biztosítottak a számukra. Voltak, akik önkéntesen egész évi, kétévi tartózkodást és munkát vállaltak. Ez természetesen más világrészekre is vonatkozik és más országokra is érvényes. A szerzetesrendek külön kapcsolatban állnak és missziós tevékenység keretében megújítják ezeket az elmaradott harmadik világbeli országokat. Orvosi szolgálat, kórházak és egészségügyi dolgozók, iskolák első helyre kerülnek a tevékenységben, az elmaradott részekben. Kihangsúlyozni valók a leprás telepeken működő szerzetesnővérek, akik nélkül ezek a betegek magukra maradnának.

Ezen sok befektetést és fáradságot azonban egy-egy forradalmi hullám letarolja.

Különös a németországi Bahnhoffsmission: vasútállomásokon való ügyeletes szolgálat: A mozgás-sérültek, látás-korlátozottak, idegenek, tájékozatlanok megsegítésére, útbaigazítására.

+++ Az emberiség csak akkor éri utol magát, ha egyensúlyba hozza az életet a bolygó igényeivel. Ha a közösség erőszakhoz fordul, tönkremegy, ha nem talál összhangra és szeretetre. Éhezni az éhezőkkel, szomjazni a szomjazókkal, szenvedni a szenvedőkkel, segíteni a rászorulókon, csak krisztusi szeretettel lehet.

17. Az amerikai pénzember

Városunkba érkezett egy amerikai pénzember. Dollárokkal megtömött táskát hozott. Hogy, hogy nem, a parkolóban a táska észrevétlenül kicsúszott a kocsijából és a földre esett. Az ember anélkül, hogy észrevette volna, elviharzott nagy sietséggel. Arra ment egy templomjáró katolikus férfi. Integtetett neki, de minden hiába. A megtaláló felvette a táskát és a szomszédban levő rendőrségre vitte és átadta a pénzt. Ezután kétórányi vallatás, kihallgatás és jegyzőkönyv felvétel következett. Végre szabadon engedték. Mintha leforrázták volna a becsületes megtalálót, s úgy távozott, mint egy megbélyegzett bűnös. A lelkiismeretes, megalázott keresztény, alig hogy kilépett a folyósóra, szembe találta magát a táska tulajdonosával. Együtt mentek vissza a hivatalba, ahol visszaadták a táskáját az üzletembernek, aki amerikai szokás szerint, mindenáron tíz százalék jutalmat akart adni a megtalálónak. Hatalmas pénzüsszegegről volt szó, amelynek a tíz százaléka is valami két milliót tett volna ki. A megtaláló ezt a felkínálást elutasította azzal, hogy ő keresztény kötelességének tartja a pénz visszaszolgáltatását a tulajdonosának jutalom nélkül. A gazdag értetlenül állt vele szemben. Még egyszer próbálkozott az unszolással, de amikor az is hiába volt, tekintetével szánalmasan végigmérte a lelkiismeretes megtalálót, majd megvetőleg leköpte.

Két világ találkozott itt. Kérdezzük, ugyan hogyan viselkedett volna fordított szerepben az üzletember? Az anyagiak miatt szüntelenül tartanak a civakodások, a gyűlölködések. Mi volna, ha egyszer s mindenkorra a lelkiismeret győzne és leállítaná ezt a kapzsiságot? Ez azonban csak akkor volna lehetséges, ha egy új világ alakulna ki, ahol mindenki becsületes és igazságos lenne. Ugye ilyen világot nehezen lehet elképzelni! Ha olvassuk a következő esetet, meggyőződhetünk arról, hogy ez a világ már létezik.

18. A gazdag gyáros evangéliumi szegénysége

Egy gazdag brazil férfi találkozott Chiara Lubic-kal, a Fokulár mozgalom alapítójával. Szégyenkezve vallotta meg, hogy ő gazdag gyáros, akinek aggodalmai vannak az evangéliumi szöveggel kapcsolatban, ahol ez áll: „Könnyebb a tevének átmenni a tűfokán, mint a gazdagnak bejutni Isten országába.” Chiara elnevette magát. Isten nem kegyetlen, a bővelkedőnek azért mér nagyobb mértékkel, hogy az osztogasson a rászorulóknak. A gyáros

is lehet evangéliumi. Emelje fel a munkások fizetését, osztogasson csomagokat nekik, az árucikkeknek ne szabjon magas árat, ne vásároljon magának drága kocsit, ne szórja a pénzt feleslegesen. A gyáros örömmel vette tudomásul az ajánlatot. Hazatérve így is tett. A munkások felismerték benne az embert, aki nekik legjobb barátjuk. Aki meglátogatta őket, és ajándékkal halmozta el a családjukat. Ettől kezdve a gyárban nem loptak, a dolgozók maguk ellenőrizték a munkafegyelmet. Olykor a gyáros tudta nélkül túlóráztak. Mivel az árucikkek ára minimálisra csökkent, felélénkült a kereskedelem. Alig győzték a termelést. Néhány év múlva ismét találkozott Chiara a gyárossal. Megkérdezte: „No, hogy megy a gazdag gyárosnak az evangéliumi szegénység?” A gyáros ismét lecsapta a fejét és szégyenkezve vallotta meg: „Legyen az Úristen irgalmas hozzám. Tudja, hogy mindenben szót fogadtam, de most még nagyobb bajba keveredtem. Most már három gyárom van.” Chiara nagy nevetve vigasztalta: „Csak így tovább, ne féljen! Isten azért ad többet, hogy legyen még több osztogatni valója. Pál apostol is biztat minket: ne szűnjetek meg jót cselekedni!”

19. A szeretet a jövő dimenziója lesz

Chiara Lubic a második világháborúban a menedékhelyen barátnőivel, Szentírás-olvasással élte túl a bombázásokat. Itt ébredt bennük a remény, hogy egyszer az emberiség el kell jusson a békés együttélésre. Csak a gyűlölet megszűnésével élheti túl ez a nemzedék a feszültségeket. Idővel ez nagy békemozgalommá vált, és megalakult a fokulár mozgalom. Azóta már több nemzetközi találkozó is volt. Rómában szerveztek egy sportcsarnokban egy ilyen fokulár találkozót. Nemcsak az európaiak, de még a távol-keleti országok és más világrészek kíváncsi küldöttei is részt vettek ezen. A néger királynő, brazil püspök, japán politikus, ausztráliai sportoló, indiai vendég, ismert színész egymás mellett ültek. Feszülten kísérték a találkozót, amelyen arról volt szó, hogyan lehetséges békés úton megszervezni a közösségi életet a bolygón. Az olaszországi szeretet-falvak az érdeklődés középpontjába kerültek. Már valami harminc faluban élnek a lelki közösséget Jézus evangéliuma szerint a szeretet-rendszerben. Többen nem tudnak elképzelni ilyen csodát, főleg a nem keresztény világ küldöttei. Az őskeresztények már ilyen létformában éltek. Onnét az evangélium terjedésével létrejött a kolostori élet és annak alapján elterjedtek a szerzetesrendek. Ezek nemcsak evangéliumi tökéletességre törekedtek, de megosztották a közös életsorsot, és ezzel leegyszerűsítették a megélhetés gondjait. Ezek mintájára a békemozgalom indítványára nagyobb közösségekben, falvakban létrejöttek az evangéliumi szeretetközösségek. Mindenki saját házában él a családi körben és úgy dolgozik, ahogyan minden munkaképes szokott dolgozni. A munkahelyről hazatérve azonban a testvéri közösség szolgálatába áll, hogy egymáson segítsenek. Itt elsősorban a lelkiiséget élnek meg az evangélium alapján. Azután a szeretetszolgálatban sietnek egymás életén könnyíteni, egymást boldoggá tenni. Itt nincsenek elfelejtett öregek, magukra maradtok, gondviselés nélküli betegek, tehetetlenek, vagy ellenőrzés nélkül maradt gyermekek. Ingyenes szolgáltatás van a háztartási gépek javításában és egyéb munkában. Megnősült egy fiatal. Megvásárolta az épületanyagot a családi otthon számára. A fiatalok összesúgtak, hamarosan felépült az új családi otthon, még hozzá ingyen. A hitetlen elcsodálkozik ezen, de minden további nélkül kihasználná a másik jószágát. Itt viszont versenyeznek a jócselekedetekben és nem érdekből történik a segítség. Körforgásban halad a jótékonykodás. Ez a szeretet-közösség minden nap együtt imádkozik és lélegzik.

Az Apostolok cselekedeteiben olvassuk 4,32-37: „A sok hívő mind egy szív, egy lélek volt. Egyik sem mondta vagyonát sajátjának, mindenük közös volt. Nem akadt köztük szűkölködő, mert akinek földje vagy háza volt, eladta és az érte kapott pénzt elhozta és az apostolok lába elé tette. Mindenkinek adtak belőle a szükséghez mérten.”

Az őskeresztény kortól napjainkig temérdek szerzetes közösség jött már létre. A humoros találós kérdések között szerepel: Mi az, amit még a római pápa sem tud? A válasz: Hogy

hány szerzetesrend van a világon. Természetesen már vannak könyvek, amelyekben ezek története szerepel, sőt a létszámuk is nyilván van tartva. Annyit mondhatunk, hogy a szerzetesrendek különféle csoportjainak a száma túlhaladja a kétezret. Ám a zárdák, kolostorok, házak számát az olvasóra bizzuk, határozza meg. 1978-ban a férfi szerzetesek száma összesen 74.792 volt, a szerzetesnővérek (apácák) száma 984.782 volt.

A mai keresztények körülményekhez képest a régi szigorú szerzetesi szabályoktól eltérően alapszabályok nélkül a családi körben megvalósítják a szomszédban élő testvérekkel a krisztusi lelkiséget. Ez az élő sejt a jövő egyházi élet alapjait mintázza meg és teszi szükségsszerűvé, ajánlatossá a korszerű világban.

20. Az evangéliumi szeretet a húsboltban

Egy fokolár dolgozó mondta el nekem a következő esetet. A családban arról elmélkedtünk: „Jézus mondja, amit egynek tesztek a legkisebb testvéreim közül, azt nekem tesztek.” Húsboltban dolgoztam. Elképzelttem magamnak, hogy a sorban várakozó vásárlók mindegyikében Jézust látom és szolgálom ki. Tehát szeretettel, türelemmel, megértéssel. Egy időben azonban a hentesbolt belső mechanizmusa megkövetelte, hogy többet számoljunk el, szabálytalanul vágjuk és mérjük a húst. Beláttam, hogy Jézust nem csaphatom be, nem torzíthatom el a lelkiismeretemet. Megerősödtem abban a meggyőződésemben, hogy továbbra is megalkuvás nélkül, keresztény módon fogok élni. Bízom abban, hogy Jézus továbbra is velem marad. Ezt főnökömmel is közöltem. Ez a lépés azonban felért egy bukással. Jézus nem hagyott el. Sikerült kitalálnom átmenetileg, hogy cserébe ezért felkínálom a munkaidőn kívüli szolgáltatómat és ingyenesen feltakarítottam az üzlethelyiségeket. Kollégáim nem értették mindezt. Most nyolcan dolgozunk közös akarattal és mindenki a fokolár rendszer szerint minden vevőben Jézust látja. Azóta én lettem a boltvezető, de hiányunk a 18 év alatt nem volt. Jézus ott áll a sorban és várja, hogy ne csak húst, de lelkiismeretet és szeretetet is adjunk.

A szeretetközösségben nagy jövő rejlik. A szeretet-falvakban a jövő egyháza mutatkozik meg, új korszak kezdődik és új világ alakul. Új élet fakad és bontakozik ki az evangéliumi talajból. Naponta alakulnak új bázisközösségek, amelyek a plébánia életben fenntartják a lelkiséget, megoldják a hitbeli kérdéseket, segítik az egyházi ügyeket vezetni. Ilyenek a karizmatikusok, újra evangelizálók (neokatekumenek), cönakulum, fokolár mozgalom, bibliai társulások, szeretet-szolgálatok, betegek szolgálata, keresztény értelmiségiek (KÉK), keresztény intelligencia, cserkészek, ministráns tábor, Háló táborozás és sok más.

21. Imádkozzál és dolgozzál

Különös látogatók érkeztek Hollandiába. A szovjet kolhoz képviselői jöttek tanulmányozni a bencés kolostor mintagazdálkodását. A szovjet földműves szövetkezet ugyanis tönkrement, és ez már nem is az első, nem is az utolsó. Nem volt szakképzett vezetőjük, meglazult a munkafegyelem, szokássá lett a lopás, nem gépesítették a munkálatokat. Most megoldást keresnek ebben a holland közösségben, ahol mindössze csak heten dolgoznak, de nagyjából akkora területet művelnek meg, mint a szovjetek valami 1500 emberrel. Első döbbenet akkor érte őket, amikor a reggel ötkor kelő szerzetesek reggel hétig csak imádkoztak, elmélkedtek és miséztek. Ám 11 órakor már otthon voltak, és ismét a templomban gyülekeztek. A vendégek összesúgtak egymás között: Ha a mi munkásaink ennyit imádkoznának, a kolhoz már első nap befulladt volna. Itt azonban minden gépesítve van. A szarvasmarha farmot egyetlen személy vezeti. Gombnyomásra a teheneket megfeji, a jószágot megeteti, megitatja, a tejet azonnal feldolgozza a gép. A jószágokat nem kell őrizni, elektromos áram irányította körzetbe vannak zárva. A földművelés is hasonlóan gépezet útján

megoldott. A locsolórendszer kiépített. Az ima az a napi program része, az istendicsőítés, energiagyűjtés, lelki felfrissülés és pihenés. Itt a kolostorban kapják a munkakedvet, a testi-lelki energiát és Istentől az áldást.

A Benedek-rendi szerzetesek tanították meg a magyar népet is a földművelésre, de imádkozni is. Ez a kettő egybetartozik. Isten összehangolja az emberi érdekeket, lelkeket, a szeretet és a megértés csodákat művel a közösségekben.

22. Az olaszországi börtönök

Felfigyeltek a világban egy újabb olasz kezdeményezésre, a börtönök átszervezésére keresztény elvek alapján. Itt a bűnözőket evangéliumi módszerrel, tiszta lelkiismeretben átnevelik. A „rabok” életcél tanulnak, szabadon mozognak, és nem szöknek el. Egy farmon dolgoznak, ahol földműveléssel és állattenyésztéssel foglalkoznak. A napirendben közös ima, szentmise, gyónás, áldozás szerepelnek. A lelki vezetőjük együtt imádkozik és dolgozik velük. Rendszeres havi fizetést kapnak. Különös, hogy a letelt börtönév után többen továbbra is maradnak a helyükön, mert biztosítva van számukra a munka és a havi fizetés. Már nem kell félni a kihágásoktól, ezek nem lesznek az állam terhére, és nem kell rettegni a további rendbontásoktól. A lelkiismeret az egyetlen biztos út a visszatéréshez, a becsületes élethez. Isten nélkül ilyen csoda lehetetlen. Így válik láthatóvá a láthatatlan Isten a lelkiismeretben.

23. A hit győzelme

A fejlődés során az emberi értelem csúcsán jelentkezett egy büszke öntudat: „Én is lehetek valaki! Én is tudok valamit!” Ezt nemcsak a mindennapi oklevelek, aranyérmek, napi újdonságok, és műszaki találmányok váltják ki. Az atomenergia feletti uralom elvakult érzése is ébreszt, amelyben az ember önmagának akarná kisajátítani az egész világ feletti hatalmat. Az emberi személyiség az önértékelés szélsőségében az agymerevedésig jut, amelyben az értelem leblokkol és elveszíti egyensúlyi érzékét. Ilyenkor magát a legerősebbnek, legokosabbnak érzi az ember. A római császárok és fáraók uralkodásuk delelőjén az isteneknek járó megtisztelést követelték maguknak. Megisméltódott ez a 20. század versengésében is. Itt már az Isten fölötti hatalmat is kihirdették, és egy hittagadás, ateizmus korát nyitotta meg. Az anyagiak birtoklásának szédülete fogta el az embereket. Az anyagot, a pénzistent imádták. A lerombolt világ, az általános pusztítás után, Isten és az erkölcsi világrend felszámolása került sorra, hogy ne kelljen számot adni mások életéről, az elkövetett gonosz cselekedetokről és főleg az igazságtalanul szerzett vagyonokról. Ebben a zűrzavarban egyre nő a távolság a szegények és gazdagok között. A háború folytatódik kegyetlenkedésével, az igazságosság és becsület utolsó helyre került. Elindult egy modern kor cím alatt egy újszerű élet. A fiatalság már ezen a vonalon akar érvényesülni. A jövő: „a megfontolt ravasz számadások” és „a kiszámíthatatlan eltítkolt ravaszságok” bonyodalmai között ingadozik. A régi igazságosság fogalma csődbe jutott, a vallási lelkiismeretes élet keresztény körökre szűkült. Az elbizonytalanodott erőszak az öngyilkos merényletekig fokozódott, amelyben nem lehet tárgyalni a világbékéről. A régi istenhitre volna szükség, amely még ma is korlátozva van. Bármennyire is kecsegtető a pénzirtoklás, a világbéke csak az igazságos anyagi elosztásban oldható meg és minden ember elismerésének alapján. Az egyetemes emberiség általános jogainak megszerkesztése első kérdésként kell szerepeljen. Erkölcsi emberréválás nélkül azonban nincs megoldás. Isten, vagyis egységes világrend elismerése létkérdés. Ez a kor válaszútján van. A tömeges bűnözés és az istenhit evangéliumi rendszere egymással szemben áll. Látszólag az erőszak mutatkozik fölényesebbnek. Isten a békés megoldásával biztosabb alapokat nyújt. A fegyverben nem lehet jövő, mert az a bizonytalanság, pusztítás, rombolás és halál eszköze. Isten az életet szeretetben adta és

fogalmazta meg. Az élet a szeretet pályára állított. Csak ebben a hitben lehet megmenteni és rendezni a válságot. A hit nem emberi találmány, hanem isteni örök érték, garancia, a mindenkori igazság és világregend útja. Ezt a napjainkig több évmilliárdos múltat, a kipróbált világregendet, Isten nem alakíthatja át emberi kívánságokra, nem bocsáthatja ravasz számítások vásárára. A világ benső szerkezete az igazságosság a fizikai, vegyi és biológiai alapokra beépített rendszer, lényegét illetően nem tűr alapvető változást. Maga az ember lelkiismerete is erre a pályára állított. Isten nem teremthet új embertípust erkölcsi lazaságra, erkölcsi romlottságban. A mai elvallástalanodott rendszerek számára egyetlen mentőcsónak a megtérés: visszatérni az igazságrendszerhez és annak alapjához, Istenhez.

A világregend alapvető tétele: az emberi szabadság nem tűrhet erőszakot. Itt a benső lelki egyensúlyra kell építeni a lelkiismeretet, az egymás közötti kapcsolatokat. A szeretet gyakorlására senki sem kényszeríthető. Az önként vállalt szeretet, a közös hit, az emberi nagycsalád a Teremtő Istenben, alapja a létnek. Ez a válságos helyzet csak Istennel rendezhető. Egy magasabb rendű létforma megvalósítása van kérdésben. A szellemi értékek és a szeretet egysége hivatott helyes vágányban arra, hogy ezt a jövőt megszerkesszék, kiépítsék. Istennel minden lehetséges. Ez a háború utáni feltámadás igazolja, hogy van még az emberiségben elég képesség a megújulásra.

24. Az örök feltámadás

Elméletileg nem nehéz ebből a már létező világmindenségből egy örököt elképzelni. Meghosszabbítva a vonalakat a jelenlegi állapotból az Univerzum élete a végtelenbe nyúlhat. Ha az egyik bolygón befejeződné az élet, egy másikon elkezdődhet, sőt talán már folyamatban is van. Ehhez hasonló az élet a földön: az egyik befejezi a pályáját, a másik megkezd. Ez nem csak bolygórendszer szinten, de Univerzum vonatkozásban is elképzelhető. Ha az Univerzum összenergiái kimerülnének, akkor a Teremtő új világ teremtését láthatja elő. Lehetséges, hogy ez már meg is történt egyszer, vagy többször. Ám az is lehetséges, hogy Isten úgy állította be, mint az emberi életet a földön, hogy egyik világ sírba száll, a másik születik. A világmindenség teremtése így örökös körforgásban ismétlődne. Ám bizzuk az Istenre, mert bölcsességének nincs határa.

Jelenleg az örök jószág ajándékozásából nekünk a többi éltől nagyobb értelmi képesség jutott. Ezzel kiváltságos helyzetbe került az emberi faj. Az örök isteni adomány tiszteletben tartása reménnyel tölt el. Ahogyan az eddigi évmilliárdok fennállása súlyos katasztrófákon keresztül sikeresen a mai korhoz vezettek, reméljük, hogy az örök Bölcsesség az emberi szellemi képességekkel kivezet a belső lelki válságból, a katasztrófák világából. Sajátságos ez a mai helyzet. Az emberi túlzások, mértéktelenségek, visszaélések, megzavarhatják a jövő kilátásokat. Az eddigi értelmi színvonal eredményes. A további siker azon múlik, hogy le tudjuk-e állítani a szélsőségeket, fel tudjuk-e karolni az elmaradott tömegeket, át tudjuk-e majd adni a következő nemzedéknek a szerzett eredményeket. Az ember nem haladhatja túl a hatáskörét. Az istenhít az élet fennállásának alapja. Az ateizmus olyan történelmi próbálkozás, amelyben az ember Isten trónfosztásával akart volna világhatalomra jutni. Nem az egész emberiség, vagyis egy egyetemes földgolyó javát szorgalmazta, hanem egyéni jólét és érdek vezette.

A trónfosztási kísérlet súlyos beavatkozás ebbe a földi életbe. Megzavarta a világregendet. Joggal kérdezzük, nem volt-e már egyszer valahol más bolygón is hasonló ateista forradalom, és ez nálunk csak megismétlődött? A következményei, utóregzései azonban súlyos helyzetet ígér, mert az erkölcsi világregendben nagy zavarok jelentkeztek. Ezért fokozottabb figyelmet kellene szentelni az ateizmus kérdésének. Nem lehet egy világban kétféle rendszert elfogadni és követni, egyszerre két úrnak szolgálni. Ez a világ összeomlásához vezet. A sátánra jellemző a rombolás. A világ fennállása viszont a békemozgalom sikeres elterjesztésével és

az erkölcsi világrend visszaállításával érhető el. A szeretet nem csak a teremtés kezdetén és útján volt szükséges, de ma is és mindenkor.

25. A kollektív egység az Univerzummal

Az anyagi részecskék apró láthatatlan porszemekből indultak és felépült belőlük ez a mérhetetlenül nagy Világmindenség. Az élő sejt parányi egyesüléséből lett az élőlény. A láthatatlan vízi lényektől egészen az óriási méretű bálnáig minden élő az egység csodája. Ez a teremtés rendjének elve: a kicsinyből a nagy, az egységből a sokaság, a kevésből a több, a kezdetleges állapotból az összetett, a fokozatos kiépítés egy olyan általános elv, amely utal a még tökéletesebb létformára.

A növények megtermik a magot, és nem kell törődjenek a következő nemzedékkel. Az állatvilág már más módon irányított. Itt a szülők nem csak átadják az életet, de gondoskodnak is a kicsinyekről, amelyek kezdetben tehetetlenek. Ám a táplálkozásukkal csak addig törődnek, amíg felcseperednek. Amint maguk képesek megállni a lábukon, vagy röpködni a szárnyukon, a szülő nem törődik velük. Az embernél a leghosszabban tartó a szülői gondoskodás, sőt túlhaladja az egy nemzedéket, még az unokák és dédunokák is részt kapnak a szeretetből. Itt már talán a szükségét is meghaladja a szülői szeretet, mondaná valaki.

Az emberi élet a családban tökéletesebben bontakozik ki. Neveléssel és örökös szülői felügyelet mellett, az emberiség túlhalad minden élő. Nemzedékek összefogásában könnyebb átadni az utódoknak az eredményeket. Éppen ezért az ember a szellemi, értelmi világ csúcsára jutott. A család növekvése a törzsi élethez vezetett. A törzsek egysége nemzetté vált. A nemzetek mai szinten túlhaladják már a határt, és olyan közösségekben érvényesülnek, amely immár nemzetközi jelzöt érdemel. Itt már nem csak a nyelvi, a gazdasági, politikai, kultúrelési tényezők kapcsolódnak, de egybeolvadnak. Kihangsúlyozhatjuk a szellemi értékeket, amelyek a médiákon keresztül sugároznak szerte a világba, vagy más intézményekben haladják túl az előző nemzedékek minden sikerét. Ez a mai irányvonal egészen nyílt törekvés, a kollektív és egységes emberiség megszervezése és megteremtése felé.

Ma már a természet rendjéből levezetve és a korszerű tényezők és fejlődés vonal ismeretében elmondhatjuk, hogy Isten az egységben látta elő az emberi élet további fejlődését. A szellemi lét tökéletesítésével a számítógép rendszer fogalmával minden ember minden emberrel kapcsolatot teremthet. A további fejlődés során kiderül, hogy a szellemi képességünk magába véve a legtökéletesebb számítógép, olyan agyrendszer, amely természetszerűen is, közvetlen gondolat átvitelrel is tud érvényesülni nem csak e bolygó keretein belül, de azon túl is. A lelki élet útján vallási értelemben megélt kapcsolatokról elmondhatjuk, hogy vannak világok közötti kommunikációk. Az ember más élővel is értekezhet, a távoli világmindenség tájairól, akik szintén elérték ezt a lelki tökéletességet. Végül is következtetésünkkel elérhető olyan lelki egység, amely az Univerzum nagy távolságain keresztül szerveződik egybe. Isten a szellemi lét központja, vezet minket ebben. Átala minden további kapcsolat lehetséges. Így létrejöhet az Univerzum lelki közössége is.

Irodalom

1. M. Brown: Az utolsó óra, Bp, 1994
2. Botka József: Az Isten-hiányban szenvedő világ, Kikinda, 2006
3. Hódi Sándor: A meghívott halál, Szabadka, 1979
4. Kislexikon, Bp, 1968
5. Sztrókay Kálmán: A természet titkai nyomában, Bp
6. Teilhard de Chardin: Az emberi jelenség, Washington, 1968
7. Teilhard de Chardin: Benne élünk, Párizs, 1965
8. Teilhard de Chardin: Hit az emberben, Bp, 1968
9. Teilhard de Chardin: Az ember jövője, Sao Paulo, 1971
10. Teilhard de Chardin: A mindenség himnusza, Sao Paulo, 1970
11. Teilhard de Chardin: Az emberi energia, Sao Paulo, 1971
12. Teilhard de Chardin: Út az Omega felé, Bp, 1980
13. Természettudományi kisenciklopédia, Bp, 1983
14. Tad Szulc: II. János-Pál pápa élete, Bp, 1996
15. Dr Sipos Imre: A véletlen és a gondviselés, Veszprém, 1994
16. Dr. Turay: A Kozmosz embere, Internet, 2009
17. Werner Gitt: A csodálatos ember, Bp, 1996
18. Werner Gitt: Ha az állatok beszélni tudnának, Bp, 1991